ЛЮБОВНИ РОМАНИ

ЕКЗОТИКА

9

БЕВ МАЛОУН

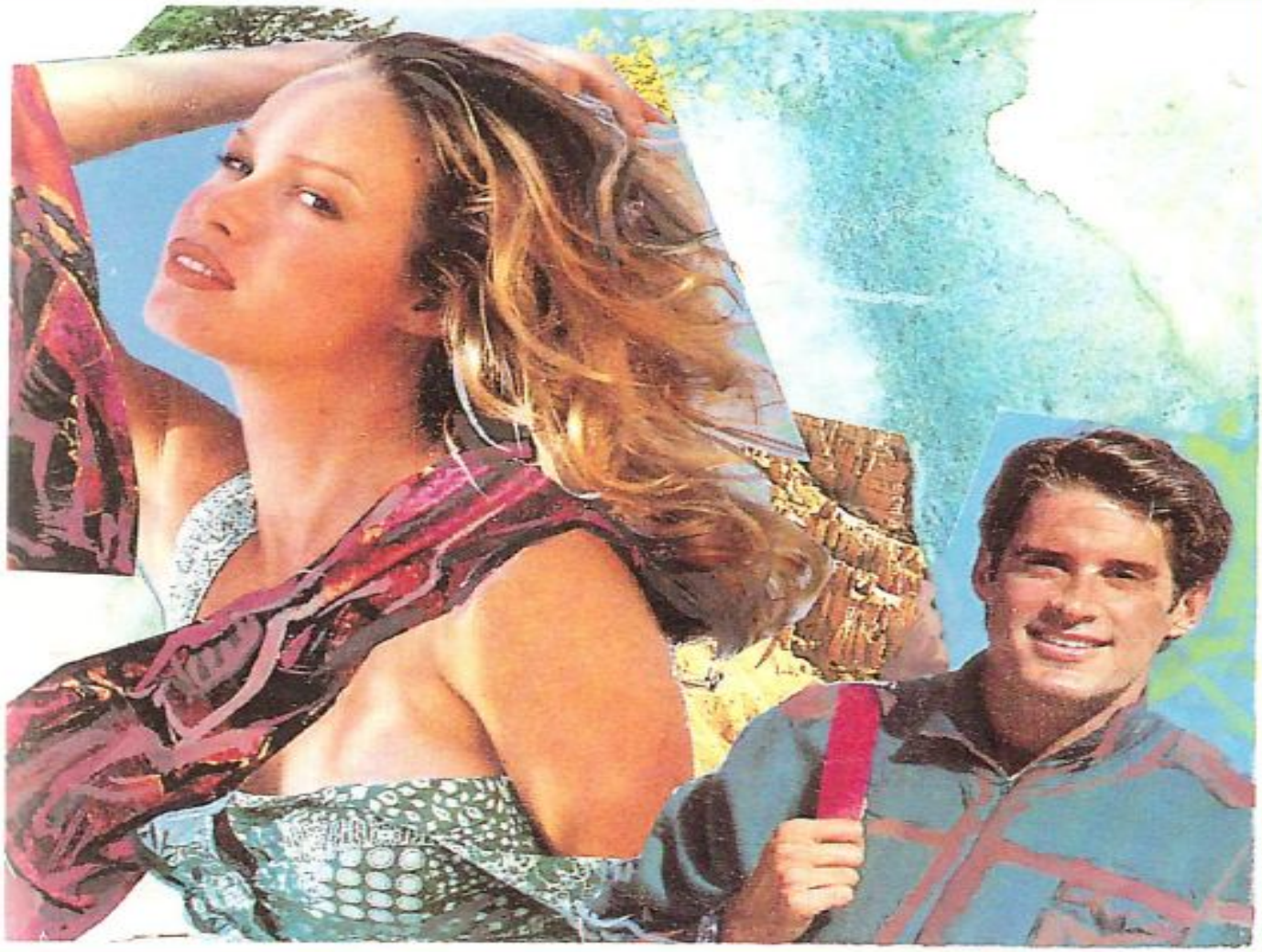

ЗАВРЪЩАМ СЕ В ТВОЙТЕ ОБЯТИЯ

БЕВ МАЛОУН
ЗАВРЪЩАМ СЕ В ТВОИТЕ ОБЯТИЯ

Превод: Ани Съева

chitanka.info

Началото е само една шега.

После зеленият огън на две смарагдови мъжки очи всява смут в сърцето на красивата и недостъпна биоложка Ан Матюс.

Започва се неравна битка между съмнението и непреодолимото й влечение към властния и мъжествен Дерек Максуел.

А ако това е любов?

I

— Хей, Макс, я погледни краката на онази блондинка там!

За миг, докато Ан Матюс осъзна тези думи, всички в изисканото фоайе на хотела замълчаха. Кожата й бе настръхнала, когато подаваше картата си за резервация на мъжа от рецепцията.

— Това е всичко, нали? — измърмори тя, цялата пламнала.

— Нека да видим.

Той очевидно никак не бързаше. Наблюдаваше дискретно красивата жена пред себе си. Тя го надвишаваше с поне пет сантиметра. В бухналите й житно руси коси имаше нещо дръзко, но най-приковаващото в нея бяха искрящите сини очи, които сега го гледаха с леко нетърпение.

Докато младият човек попълваше формулярите, Ан предпазливо се обърна в посоката, от която бяха долетели думите. Дъхът й почти спря, щом погледът й срещна едни зелени очи. Преглътна нервно, взряна като замаяна в единия от двамата мъже, седящи на фотьойлите до купчина багаж.

Ан не можеше да откъсне поглед от непознатия, макар че той очевидно бе от онези мъже, които имаха доста голям излишък от самочувствие. То се отгатваше още по самоуверената му осанка. С кестенявата си, преждевременно прошарена на слепоочията коса, с острите черти на лицето и еднодневната брада приличаше на типичен южноамерикански работнически лидер. Тя дори не погледна набития му спътник, дотолкова бе погълната от вида на високия мъж.

Но Ан не бе единствената, която си позволи такъв безцеремонен оглед. Обектът на нейния интерес също бе зает да изучава женските й атрибути. Изглеждаше особено впечатлен от едрите й гърди, очертаващи се под тънката лятна рокля.

Внезапно осъзна, че двамата с този безсрамен непознат се преценяваха с погледи по недопустим начин. И когато той съвсем недвусмислено й намигна, тя отново се изчерви.

— Госпожице Матюс, ще бъдете в стая 411. — Гласът на хотелския служител най-сетне я изтръгна от магията, в която бе потънала.

— Благодаря. — Гласът й леко потрепери при усещането, че зелените очи се забиха в гърба й. — Можете ли да ми кажете къде мога да намеря вечерното издание на местния вестник?

— В павилиона за подаръци можете да си купите „Сентралиа Херълд“, сиатълските издания и „Ню Йорк таймс“.

— Благодаря — промърмори Ан.

— Ако желаете, докато сте там, мога да наредя да отнесат багажа в стаята ви.

— Разбира се — отвърна тя с принудена усмивка, преди да се обърне и да се отдалечи със застинало лице. Въздъхна облекчено, когато зави зад ъгъла и влезе в павилиона.

Нима след всички мъчителни месеци, последвали измяната на Джеф, не се бе научила, че всички мъже са еднакви? Сексът беше единственото, което ги интересуваше. Обвързвания от всякакъв род просто им пречеха.

— Какво обичате? — приветливият глас на продавачката откъсна Ан от мислите й.

— Последният брой на „Сентралиа Херълд“.

— Имате късмет. Вечерното издание току-що пристигна. Нещо друго?

— Не, благодаря. — Ан остави на касиерката полагаемия се бакшиш и тъкмо се канеше да прибере вестника в чантата си, когато погледът й попадна на заглавието на челната страница. Под него със смайване откри снимката на зеленоокия непознат.

ДОКТОР ДЕРЕК МАКСУЕЛ, РЪКОВОДИТЕЛ НА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИЯ ЕКИП ПО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ПОЧВАТА

„О, не!“ — помисли си Ан ужасено, докато пръстите й нервно стискаха вестника. Това просто не можеше да бъде истина! Буквите заплуваха пред очите й. Излезе от магазина като замаяна, отпусна се на една пейка и зачете текста.

Известният геолог д-р Дерек Максуел ръководи финансирания от правителството проект за възстановяване на почвите, които стоят неизползувани след избухването на вулкана Сейнт Хелън в югозападната част на щата Вашингтон.

Ан поклати глава. Статията потвърждаваше най-лошите й предчувствия.

Екипът ще се състои от двама геолози, фотограф, журналист и д-р Виола Ан Матюс, чиито изследвания в областта на биологията имат вече международна известност.

По време на своята едномесечна работа екипът ще проучва района непосредствено около кратера, ще анализира проби на почвите и вулканична пепел и ще отрази резултатите в доклад до правителството. С по-големи трудности е свързано проучването доколко са били ефективни мерките за предотвратяване по-нататъшните изригвания на вулкана и опитите за възстановяване на опустошените земи при изригването му преди три години.

Ръцете на Ан трепереха, когато пусна вестника в скута си. Северозападното тихоокеанско крайбрежие винаги бе имало особена притегателна сила за брат й Мартин, години наред работил в този район в дърводобива. Ан напълно го разбираше, представяйки си тишината на покритите с мъх елхови гори и величествените върхове на планината Каскейд.

Но три години след избухването на Сейнт Хелън Мартин все още официално се смяташе за безследно изчезнал. Беше съобщено, че той неправомерно е пребивавал в „червената зона“, най-опасното място около кратера на вулкана. Едва съвсем наскоро губернаторът на щата бе отворил зоната за изследователски проучвания.

Очите й се напълниха със сълзи при спомена за последното й посещение при родителите си в Сакраменто.

— Моля те, Ан, трябва да разбереш какво наистина се е случило с Марти! — отчаяно бе помолила Лаура Матюс своята по-малка дъщеря. — Знаеш, че баща ти не е добре със сърцето. Откакто научихме, че Марти е изчезнал, той просто не е на себе си.

Ан утешително бе прегърнала майка си, опитвайки се да скрие собствените си сълзи.

— Ще направя каквото мога — обеща й тя. — Надявам се, че чрез участието си в екипа на д-р Максуел ще имам възможност да разбера дали Марти изобщо е бил наблизо, когато лавата е започнала да изригва. — Неуверено добави: — Но ти знаеш какво би означавало потвърждението, че наистина е бил там?

— Да… че е мъртъв. — Погледът й блуждаеше около могъщия дъб, където синът й бе играл като малко момче. Гласът й трепереше, когато продължи: — Няма нищо по-лошо от неизвестността. Ако баща ти и аз научим, че при избухването на вулкана се е намирал в планината, ще можем да мислим за него в мир.

Ан механично се надигна и напъха вестника в чантата си. Потънала в мисли, пресече фоайето. Тъкмо когато се канеше да завие към стълбите, мъжки гласове я накараха да спре като закована. Бяха двамата, които преди малко седяха на канапето, но за щастие не я виждаха, тъй като тя бе скрита от огромен фикус.

— Макс, наистина ме изненадва, че си ангажирал тази д-р Матюс. Мислех, че за тебе жените винаги са имали определено място — и то не е мястото на сътрудници в изследователски екип.

— Не можеш да си представиш колко си прав, Бъд — отвърна натъртено Максуел. — При нормални обстоятелства никога не би ми хрумнало да взема в екипа жена. — До Ан достигна дълбок смях. — Джеф Колинс ме увери, че тази Виола Матюс е висококвалифициран биолог, но като жена била по-студена и от риба. Сигурно е някоя тридесетгодишна стара мома, която напълно е посветила живота си на работата. — Той изпъшка измъчено. — Ако за толкова кратко време бих намерил някой друг, можеш да си сигурен, че никога не бих предпочел жена. Но знаеш какво е положението. Ако не разполагаме и с квалифициран биолог, екипът няма да отговаря на изискванията и ще

загубим поддръжката на държавата. Освен всичко друго, тя сигурно е безполово същество с посивяла коса и рогови очила.

Силният смях на двамата превърна шока на Ан в истинска ярост.

— Дяволите да ви вземат! — изрече тя тихо и гневът й се насочи към другия мъж, на когото преди бе принадлежало сърцето й. — Джеф Колинс, имаш страхотен късмет, че в момента си в Калифорния.

Не можеше да повярва, че с толкова безсърдечност той се бе постарал да я представи във възможно най-лоша светлина пред човека, от помощта на когото се нуждаеше, за да изпълни обещанието към родителите си. Още по-лошо бе, че Дерек Максуел очевидно бе повярвал на всички лъжи, които Джеф Колинс бе разпространил за нея, и вече бе оформил мнението си за „способностите“ й да въздействува на другия пол.

Е, тя щеше да му покаже това-онова! Ан се обърна и най-сетне пое по стълбите. Планът за битката светкавично се оформи в главата й.

С крива усмивка се изкачи на четвъртия етаж. Щеше да се погрижи „безполовата“ Виола Ан Матюс да научи прочутия доктор на някои доста важни неща.

II

Вечерта се бе спуснала над Сентралиа, когато Ан най-сетне отвори вратата на стаята си. Събу прашните си сандали и решително тръгна към телефона. Отпусна се върху мекото легло и бързо избра номера на централата.

— Свържете ме с доктор Дерек Максуел, моля! — Ръката й леко трепереше. Докато чакаше обаждането, смелостта й почти я напусна. Но споменът за безпардонните забележки и високомерното му държание отново й върна куража.

— Дерек Максуел — обади се той. Дълбокият тембър незабавно й напомни за неоспоримото му мъжествено излъчване.

Ан изведнъж влезе в ролята на безличната жена, за която той я смяташе.

— Обажда се Виола Матюс — изрече тя с гъгнещ глас.

— Радвам се да ви чуя, доктор Матюс — отвърна делово Дерек. — Надявам се, че сте пътувала добре от Калифорния до тук. — След формалния й отговор рече небрежно: — Ще се радвам да ви срещна в салона довечера.

— Точно това е причината да ви се обадя — изграчи Ан с най-неженствения глас, който можеше да си представи. — За малко трябва да прескоча до Олимпия. Съюзът на биолозите от щата Вашингтон провежда сега там своята годишна конференция. Тъй като несъмнено ще е полезно и за нашата работа сметнах, че няма да имате нищо против да участвувам в този важен форум.

Минаха няколко минути в тягостно мълчание преди тя колебливо да добави:

— Поради тази причина, за съжаление, довечера няма да мога да се срещна с вас и останалите членове на екипа. — След цяла вечност ледена тишина Ан припряно го увери: — Но не бива да се притеснявате. Утре заран ще бъда на летище „Толедо“ в уговореното време.

— Добре — рече неприязнено Дерек. — Предполагам, че вече нищо не може да се промени. — Неясно чувство подсказа на Ан, че той имаше желание да каже нещо доста по-остро, но успя да се овладее. — Погрижили сме се за лагерната ви екипировка, както споменах в писмото си. Осигурено е всичко необходимо. Достатъчно е да вземете само личните си вещи и вашия научен материал.

Ан забрави да преправи гласа си, докато отговаряше:

— Всичко е напълно според уговорката. Предполагам, че ще обсъдим разпределението на работата, когато вече сме в лагера.

— Точно така, доктор Матюс — отвърна хладно Дерек. — Съжалявам, че няма да можем да се запознаем преди излитането ни утре. Но смятам, че ще се справим с положението.

Ан почувствува, че той е всичко друго, но не и разочарован, когато приключиха разговора.

— Значи ще се видим утре заран.

Ан затвори телефона и си пое дълбоко дъх. Сега не беше моментът да разсъждава върху номера, който смяташе да изиграе на самонадеяния Дерек Максуел.

Решително хвърли куфара си на леглото, отвори го и внимателно го разопакова. Приготви си обувките с високи токове, копринените чорапи и коктейлната рокля, предназначена за първата вечер с нейния нов екип.

Взе душ, изсуши косата си и я четка толкова дълго, докато тя заблестя като разтопено злато.

Погледна часовника си и видя, че трябва да побърза, ако искаше да изпълни пъкления си план. Сложи туш на миглите си и малко грим, за да подчертае още повече тъмносините си очи.

Изпъна внимателно копринените чорапи, преди да обуе обувките си. Когато почувствува гънките на елегантната рокля около тялото си, обзе я необичайна възбуда при мисълта, че си бе облякла нещо толкова скъпо и екстравагантно. Всъщност от две години тя печелеше добре, но никога не си позволяваше излишно разточителство.

Огледа се в голямото стенно огледало и сякаш сама не се позна. Русите коси обграждаха лицето й и падаха по раменете й на меки вълни. Роклята разкриваше голите й рамене и съблазнително се увиваше около женствените й очертания. Мекият тъмносин плат бе

пристегнат в талията със сребърен колан, под който се разстилаше на широки плохи.

Взираше се в новия си образ с невярващи очи. Превъплъщението на иначе толкова практично облечената д-р Матюс беше успяло. Ан вече знаеше, че няма да й бъде трудно да привлече вниманието на Дерек Максуел.

С трепетна въздишка заключи вратата на стаята, прибра ключа в чантичката си и излезе в пустия коридор. Предполагаше, че мъжът, който я интересуваше, вече бе успял да вземе вечерния си аперитив. Нямаше особен опит в прелъстяването, но тази вечер реши изцяло да се довери на женския си инстинкт. В края на краищата утре всички заедно щяха да се смеят на тази история.

С нова амбиция излезе от асансьора и се запъти към препълнения ресторант. На прага за миг се спря, за да привикнат очите й с полумрака.

Цялата отсрещна страна на помещението бе заета от добре зареден бар, а върху малките масички проблясваха свещи. На подиума в ъгъла оркестър свиреше тиха музика.

Въпреки многото хора Ан веднага разпозна Дерек Максуел. Докато разглеждаше крадешком другите трима мъже до него, откри отново човека с името Бъд.

С предизвикателно поклащане на бедрата мина покрай тяхната маса и уж неволно докосна рамото на д-р Максуел.

— О, извинете — промълви тя.

Още преди да успее да овладее надигащия се в нея смях, погледът й бе прикован от очите на Дерек Максуел. С огромно усилие на волята успя да запази спокойствие и се запъти към бара.

— Какво да ви предложа, мадам?

— Един „Том Колинс“[1], моля — отвърна бързо Ан на учтивия въпрос на бармана. Докато й приготвяше коктейла, сърцето й биеше до пръсване. Още следобеда си бе дала сметка за невероятната сила на физическото привличане между нея и Дерек Максуел.

Бавно вдигна чашата с изящно движение и я приближи към устните си. Тръпчивата напитка освежи пресъхналото й гърло, тя се опита да се отпусне и се настани по-удобно на тапицираното столче.

Когато оркестърът засвири някаква галеща мелодия и дансингът бързо се изпълни с двойки, Ан за момент се разсея, но после отново

предпазливо погледна към масата на д-р Максуел. Изобщо не се изненада, че той също гледаше към нея. За миг погледите им отново се срещнаха. Беше зашеметена от промяната във вида му. Изтърканите джинси и карираната риза бяха изчезнали. Беше облечен в очевидно шит по мярка тъмнокафяв копринен панталон, очертаващ стройните му бедра, и бежова риза. Въпреки че вратовръзката липсваше, излъчваше безспорно нещо много светско и елегантно. Горните копчета на ризата му бяха небрежно разкопчани и разкриваха голите му гърди. Светлокафявото сако със спортна кройка допълваше впечатлението за мъжественост и овладяна мощ, което се излъчваше от спокойната му осанка.

Докато другите членове на компанията се смееха и разговаряха оживено, мъжът, за когото Ан неотдавна бе научила, че е новият й шеф, вдигна наздравица и й кимна. Без да отделя от нея властния си поглед, изпи чашата на един дъх и решително стана.

Приближи се с увереността и ловкостта на тигър. Хвърли й ослепителна усмивка и изговори натъртено:

— Виждате ли онези тримата на моята маса?

— Да — отговори тя тихо.

— Е — продължи той дрезгаво, — те се обзаложиха, че вие категорично ще ми откажете, ако ви поканя на танц.

Тя погледна към мъжете, после отвърна на усмивката му също толкова лъчезарно, докато си мислеше колко арогантен и самодоволен бе той наистина.

Усмивката й остана непроменена, когато се смъкна от столчето и смело хвана Дерек под ръка.

— Не можем да допуснем да изгубите облога, нали? — Гласът й бе самото изкушение. Пулсът й се ускори, когато почувствува здравите мускули под плата на сакото му.

Когато стигнаха до дансинга, Ан вече се бе успокоила. Съвсем естествено се отпусна в ръцете му.

Максуел жадно я прегърна и притисна гъвкавото й тяло към своето. Тръпчивият аромат на одеколона му замая сетивата й.

Изненадващо лесно тя се нагоди към бавния ритъм на тялото му, забелязвайки, че все повече се поддава на очарованието му. Страните им се докосваха, топлите му устни галеха ухото й. При звука на

дълбокия му глас тръпки пробягваха по гърба й. Когато мелодията отзвуча, очите й ясно издаваха какво бе почувствувала в ръцете му.

— Благодаря за танца — промълви той дрезгаво.

Когато видя пленителната й усмивка, я задържа, вместо да я изпрати до мястото й. Погледът му се забави при изкусителното й деколте, преди да се върне към очите й.

— Бих ви представил на онези майтапчии там, но се страхувам, че не зная дори името ви — ухили се Дерек.

Ан се извърна към тях и просто ги огря с усмивката си.

— Мисля, че спечелихте облога. — Тя леко се облегна на рамото му.

— Още не сте ми казала името си, хубавице моя.

— Казвам се Ан — осведоми го тя.

— Аз съм Дерек Максуел. Приятелите ми ме наричат Макс — изрече той с неприкрито желание в гласа. — Мога ли да ви прелъстя за още един танц, след като се запознахме по всички правила на изкуството?

Тя кимна и в същия момент се озова отново в ръцете му, където се остави напълно на опитите му да я прелъсти насред препълнения дансинг. От устните й се изтръгна лек стон, когато Дерек целуна ухото й. Топлият му дъх, галещ бузата й, ухаеше леко на бърбън.

Когато музиката спря, останаха прегърнати, докато другите двойки се запътиха към местата си. При вида на възхитения израз на лицето на партньорката си Макс хвана лявата й ръка и целуна дланта й.

— Ан — промълви той нежно, — има ли нещо, което да ти пречи да дойдеш за една последна чаша в моята стая?

— Струва ми се, че не, Макс — усмихна се тя колебливо, докато сърцето й биеше така, сякаш ще изскочи от гърдите.

Той нетърпеливо обгърна талията й с ръка. Махна триумфиращо на приятелите си и двамата си запроправяха път към изхода. Докато пресичаха елегантното фоайе на хотела, Ан нервно обмисляше следващия си ход.

В асансьора Макс натисна копчето на петия етаж.

— Оттук ли си, Ан?

Настана кратко мълчание.

— Н-не — промълви тя. И тъй като той продължаваше да я гледа въпросително, добави колебливо: — Дошла съм по работа.

— И аз — обясни усмихнато Макс. — Идвам от Портланд, за да ръководя един изследователски проект на правителството.

Когато стигнаха на петия етаж, той я поведе по застлания с дебели килими коридор към своята стая. Докато отключваше вратата, планът й изведнъж й се видя идиотски и смешен. Онова, което не бе успяла докрай да предвиди, бе невероятното привличане между нея и този безкрайно съблазнителен мъж.

Тъй като вече бе твърде късно да се оттегли елегантно от тази история, реши да издържи докрай. В края на краищата ставаше дума за същия този мъж, който си позволи да я квалифицира така обидно само заради някакви слухове. Тази мисъл, както и унижението от страна на Джеф Колинс й дадоха самоувереността, от която се нуждаеше, за да прекрачи прага на полутъмната хотелска стая.

Макс заключи вратата и веднага отиде до телефона.

— Обслужване по стаите, моля — изрече той с тона на човек, свикнал да получава винаги най-доброто. — Изпратете, ако обичате, бутилка шампанско и две чаши в стая 510.

Докато Макс говореше, Ан се огледа в просторната стая. Дебелият килим бе в тъмночервени тонове, които продължаваха в старинните пердета и ръчно тъканата кувертюра на леглото. Обзавеждането се състоеше от френска спалня, бюро и уютен ъгъл за разговори. Щракването на слушалката рязко я върна в действителността.

Макс небрежно смъкна сакото си. Докато оставяше чантата си до купчина хартии на бюрото, Ан изведнъж се сепна. На единия от листите набързо бе надраскана карикатура на жена с очила и нос като клюн с недвусмисления надпис „д-р Матюс“. Макс се засмя, смачка хартиите и ги хвърли в кошчето.

— Да не е някоя твоя колежка? — измърмори Ан.

— Страхувам се, че да. Нямаме щастието да имаме очарователни сътрудници като тебе.

Ръцете му жадно я прегърнаха и тя за малко не избухна в истеричен смях. О, това наистина беше твърде много! „Почакай само!“ Отсега предвкусваше удоволствието да види физиономията на този самодоволен тип, когато научи истината.

Принуди се да се отпусне, когато той изви стройното й тяло към себе си. Обви с готовност ръце около врата му и го предизвика да я целуне. Но се оказа, че изобщо не е подготвена за въздействието на топлите му устни върху себе си. Дерек нежно я привлече към възбуденото си тяло и в същия миг я обхванаха непознати дотогава усещания. Беше се целувала с Джеф Колинс и доста други мъже, но в никакъв случай не очакваше подобни ласки, които сигурно вече бяха изпробвани при цял куп жени.

Езикът му възбуждащо очерта контурите на пълните й устни, които тя несъзнателно откръхна с готовност. А после я целуна със страст, каквато не бе срещала досега у никой мъж. Най-сетне той се откъсна от устните й и покри страните й с леки, нежни целувки. Докосваше обиграно чувствителните местенца зад ушите й, а ръцете му предприеха влудяваща разходка по тялото й. С леко движение смъкна горната част на роклята й до талията.

Ан простена и усети, че връхчетата на гърдите й се втвърдиха. Макс се наведе и започна да я милва, задъхвайки се от желание.

Ан отчаяно се бореше срещу вълните на страстта, обхванали тялото й, докато устните на Дерек жадно поглъщаха гърдите й. Сякаш водени от своя собствена воля, пръстите й се промъкнаха през отвора на ризата и загалиха тялото му. Желанието й стана почти непоносимо.

— О, Ан! — простена Дерек. Горещият му дъх опари бузата й. — Не виждаш ли какво правиш с мен? Просто ще полудея!

„Трябва да престана!“ — помисли си тя, обхваната от паника. И въпреки че бе съвсем разгорещена от опитните му нежности, енергично го тласна към банята. Сложи пръст на устните му, отви двата крана на огромната вана и изсипа вътре цяла туба шампоан. Когато сапунените мехури изпълниха въздуха, решително се обърна към Дерек.

Протегна ръце и му помогна да съблече ризата си. Въпреки нарастващия страх усмивката не слизаше от устните й.

— Скъпи, първо ще се изкъпем, по стар японски обичай. — Той мълчаливо кимна, наблюдавайки как с разтреперани пръсти разкопчава колана му. После коленичи на пода и бързо събу обувките и чорапите му.

Погледът му не се отмести от гърдите й, когато с ловко движение тя свали панталона и тесния му слип.

Гледката на голото му тяло я зашемети. Краката й се подкосиха, щом видя колко е възбуден. С леки движения го набута във ваната сред облаците ароматна пяна. Продължителното чукане на вратата, докато затваряше крановете, най-сетне й позволи известно отлагане.

— По дяволите! — изруга Макс силно, гмуркайки се във ваната.

— Сигурно е сервитьорът — рече Ан и тръгна към вратата.

— Отпрати го!

— О, но аз с удоволствие бих изпила чаша шампанско — прошепна тя с прелъстителна усмивка. — Особено след като се любим.

— Окей, отвори тогава. Но бързо се връщай.

— Толкова ли си нетърпелив, скъпи — промъкна се през вратата и я затвори зад себе си.

Вътрешно потръпна при мисълта колко далеч бяха отишли нещата. Оправи роклята си и се приближи до вратата. Направи знак на сервитьора да почака, изтича до бюрото и надраска на едно листче следното съобщение:

Макс,

След известен размисъл студеният душ сигурно ще ти се отрази по-добре. Изпий шампанското и приеми най-добрите ми пожелания!

Ан

Сложи бележката на видно място, измъкна една десетдоларова банкнота от чантата си и се приближи до чакащия млад човек.

— Задръжте рестото — изрече тя с разтреперан глас.

— Много благодаря, мадам — отвърна той и изчезна в посока към асансьора.

Триумфираща усмивка се появи на лицето й, преди да отговори на въпроса на Дерек: „Какво става там?“ с едно прелестно: „Идвам веднага, скъпи!“.

После бързо се извърна и хукна по коридора към служебното стълбище. Не искаше да рискува да срещне някой от другите членове на екипа и затова бързо слезе на четвъртия етаж. Едва след като затвори вратата на стаята си, посмя да си поеме дъх.

[1] Вид алкохолен коктейл. — Бел.ред. ↑

III

Когато на другата сутрин Ан пътуваше към летището, първите слънчеви лъчи докосваха областта Толедо във Вашингтон. Въздъхна при мисълта за изминалата безсънна нощ. Чак сега вече осъзнаваше размерите на станалото. На отрезвяващата дневна светлина вчерашната безобидна шега обещаваше опасни последици. Трябваше ли да поема този риск само заради нараненатa си гордост? И нямаше ли Дерек да я изхвърли от екипа си заради коварната й игра?

Мислеше за немалкото години, през които постоянно трябваше да понася пренебрежителното отношение на мъжете от научните среди, само защото се бе осмелила да проникне в негласно запазения само за тях свят.

Случилото се вчера бе последният удар, който се наложи да приеме в името на научната си кариера. Трябваше да си признае, че Дерек Максуел не заслужаваше да понесе целия гняв на отмъщението й. Но, дявол да го вземе, той също бе приел с готовност всички лъжи и бе стигнал дотам да убеждава и други хора, че тя е лишено от женственост същество, неспособно да събуди мъжкия интерес.

Е, Ан наистина успя да му докаже обратното. Но многоуважаваният доктор Максуел нямаше нужда да се притеснява, че тя ще продължи да изпробва прелъстителското си изкуство и спрямо останалите членове на безценния му екип. Съставът изглежда не беше лош, но Ан не възнамеряваше да се забърква в нищо повече. Научила се бе да разграничава работата от удоволствията, особено след лошия си опит с Джеф Колинс. В още по-голяма степен това се отнасяше за прочутия шеф на екипа.

Прашната кола на Ан заподскача по неравната алея, водеща към малкото летище, което се състоеше от асфалтирана писта, хангар от вълнообразна ламарина и самотна бензинова колонка. Няколко едномоторни машини съставляваха целия авиопарк.

Както й бяха писали, хората, заедно с цялата екипировка, трябваше да бъдат откарани по въздух до мястото, където щеше да

бъде лагерът. Но наетият за целта военен хеликоптер от Форт Луис все още не се виждаше и тя се зарадва, че е дошла малко по-рано.

Бързо огледа различните коли на паркинга и откри джипа. Не бе трудно да разпознае внушителната стойка на Дерек между групата мъже, с които разговаряше. Елегантното му облекло от предишната вечер бе заменено пак с изтъркани джинси и светлосиня риза с навити ръкави.

Спирачките изскърцаха, когато Ан спря колата си до редицата камиони. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, обзета от непреодолимото желание да избегне по някакъв начин предстоящия сблъсък. С несигурни ръце пооправи плътно прилепналия си габардинен панталон и якето в цвят каки. Наред с напъханата в колана карирана блуза, целият й вид — от корковите подметки на обувките до високо вдигнатата й коса — свидетелствуваше единствено за хладна деловитост.

„Сега или никога“ — рече си тя. С нагласена усмивка се приближи към мъжете, които спокойно пиеха кафе от пластмасови чаши.

Чакълът прошумоля под краката й. Бъд Купър беше първият, който я видя. Неволно тихо подсвирна. Обърна се към Дерек с многозначителна усмивка.

— Ей, виж кой идва насам!

Всички се извърнаха. При вида на жената, напуснала през нощта така внезапно стаята му, Дерек очевидно загуби ума и дума.

— Макс, разказа ли вече на тези хора за нашата шега? — попита дръзко Ан. Въпреки убийствения гняв, надигнал се в очите му, тя смело се усмихна на другите. — Аз съм доктор Ан Матюс. — Докато мъжете я зяпаха смаяно, тя спокойно продължи: — Мислехме, че нашата малка комедия може би ще ви забавлява. Нали, Макс?

Настана напрегнато мълчание. Погледът му изучаваше невъзмутимото й лице. Останалите реагираха закачливо, но шефът им очевидно не споделяше доброто им настроение.

Когато най-сетне смехът утихна, Бъд рече:

— Макс, ти неведнъж си вършил щури неща. Но да се опиташ да ни убедиш, че доктор Матюс е скучен сухар и после да ни представиш това прелестно създание, това наистина надминава всичко.

Дерек протегна ръка и привлече Ан към себе си. Движението му изглеждаше съвсем небрежно и едва ли някой подозираше желязната хватка, с която я държеше. Когато пръстите му безпощадно се впиха в рамото й, тя прехапа устни, но не издаде нито звук.

Най-сетне тайнствена усмивка се появи на устните на Дерек. Само Ан забеляза, че тя не достигна до нефритенозелените му очи.

— Вие, момчета, навярно разбирате защо не бързах да ви кажа истината за Ан. Освен това — добави той многозначително, — искахме да имаме снощната вечер само за нас самите, ако разбирате за какво намеквам.

— Естествено — извикаха въодушевено мъжете в хор.

Бледите страни на Ан станаха огненочервени.

— Стига вече! — прекъсна ги тя рязко, страхувайки се шегата да не отиде твърде далече.

Но Дерек грубо се намеси:

— Ако вие, момчета, вече сте преглътнали нашата комедийка, добре ще е да разтоварите багажа, преди да е дошъл хеликоптерът. — Хвърли мрачен поглед към Ан, която все още стоеше до него. — Ще ни извините за малко. Ан и аз имаме да обсъдим някои… хм, лични неща.

С тези думи той неумолимо я измъкна от паркинга. Ан с усилие догонваше широките му крачки. Когато стигнаха до една разкошна ела, най-сетне той разхлаби хватката си. Но не мислеше да я пусне да избяга. Подпря ръце на ствола на дървото и я притисна до грапавата кора.

Гняв и възмущение се изписаха на изящното й лице, когато темпераментът й взе връх над разума.

— Окей! — изсъска тя. — Добре се позабавлявахме, доктор Максуел. Защо се държите така пред тези хора?

При вида на вбесеното й лице той се ухили доволно.

— Но, Ан — запита я подигравателно, — какво стана със „скъпи Макс“? Нали целият този фарс беше твоя идея? Защо се сърдиш, че аз също се включих?

— Знаете прекрасно, че сега другите си мислят, че между нас има нещо!

— Само ти си виновна за това! След успешното ти изпълнение снощи тази сутрин всички бяха изпълнени със съчувствие при мисълта за „напрегнатата“ нощ, която съм имал.

Когато тя поклати ужасено глава, той добави утешително:

— И как след нашето ефектно излизане от бара бих могъл да ги разочаровам като им разкажа, че вечерта е завършила по съвсем друг начин?

— О, ти, надут, самодоволен глупак! — изфуча Ан.

Сърцето й биеше като лудо. Яростта й отново се надигаше, но експлозивният темперамент на Дерек по нищо не й отстъпваше. Той сложи ръка на рамото й, а с другата повдигна брадичката й и я принуди да го погледне.

— Изобщо нямаш представа какво означава за един мъж да го докараш до подобна ситуация и после да го изоставиш! Бих могъл да те убия за това, което ми причини миналата нощ. — Ан уплашено преглътна. — Но скоро ще бъдем квит. Дотогава ще се задоволя само с малка предплата за моя реванш — добави Дерек, преди опасно да скъси разстоянието помежду им.

— Н-не — простена Ан и се опита да избегне устните му.

Дерек само пренебрежително се усмихна на жалкия й опит да окаже съпротива. Знаеше, че много бързо може да разпали страстта й.

Пое бавно устните й в своите, докато ръцете му небрежно лежаха върху талията й. Изведнъж Ан осъзна, че той съвсем не я държеше против волята й, и въпреки това беше невъзможно да се откъсне. Тих стон се изтръгна от нея, когато пръстите му жадно посегнаха към гърдите й.

Тя вече не мислеше за причините и обстоятелствата, които я бяха довели до тук. Сетивата й бяха опиянени от този мъж и огнената страст, която той събуди в нея.

Бяха тъй погълнати един от друг, че не чуха шума от приближаващия се хеликоптер. Най-сетне Дерек разхлаби прегръдката си и внимателно се взря в лицето й.

Бузите й отново станаха тъмночервени, когато си даде сметка за собствената си необуздана реакция. Гневно се отскубна от него.

— Дявол да те вземе — изсъска Ан. Треперещият й глас почти не се чуваше от бученето на хеликоптера. — През цялото време си знаел, че мъжете ни гледат!

— Точно това исках — отвърна той с доволна усмивка, но тя моментално изчезна и изражението му стана хладно и делово. — Може

би ще съм принуден да те взема в екипа си, но в никакъв случай няма да допусна да всееш смут между хората ми.

— Престани най-сетне, арогантен…

— Не, сега ти ще ме изслушаш, доктор Матюс! — прекъсна я заплашително Дерек. — Нося отговорност за този екип и успехът ни може да зависи и от това другите да повярват, че сме двойка. Ако ти не си готова да продължиш участието си в този театър, който беше твоя идея, ще те изпратя обратно в Калифорния!

Изведнъж моторът на хеликоптера замлъкна и настъпи оглушаваща тишина. За миг Ан си представи отчаяните лица на родителите си и разбра, че нямаше друг избор. Само като член на този разрешен от правителството екип можеше да пристъпи в опасната зона. Това можеше да се окаже неин единствен и последен шанс да научи нещо за изчезналия си брат.

— Както желаете, доктор Максуел — отвърна тя с треперещ глас. — Ще продължа играта. Но иначе не желая да имам нищо общо с вас.

— Аз и не искам нищо повече, освен едно: наричай ме пред другите Макс. Предполагаемата ни любовна афера няма да бъде особено убедителна, ако ме наричаш доктор Максуел. Не е най-гальовното обръщение, което може да се шепне в минути на страст.

Гръмкият му смях заглуши ядния отговор на Ан и той я побутна към колата, която трябваше да разтоварят.

IV

Изби я студена пот, когато хеликоптерът се издигна. Вкопчи се в предпазния колан и погледна крадешком мълчаливия мъж до себе си. За нищо на света не би признала на Дерек Максуел, че се страхува от този полет.

Точно пред нея седеше Бъд Купър, вторият геолог на екипа, около тридесетгодишен и очевидно голям шегаджия. Но Ан знаеше, че е отличен професионалист, както и всички останали, иначе едва ли би намерил място в групата.

От другата страна на тесния проход бяха Майк Уилсън — фотографът, и Пит Бартън — известен журналист, чиито публикации се появяваха в много научни списания. Очевидно бе доста по-възрастен от останалите, докато на русия Майк Ан даде най-много двадесет и две.

Малко преди старта, докато товареха последните неща, тя си поговори малко с възрастния мъж. Неочаквано се почувствува много добре в неговата компания. Веселият блясък в очите му и спокойствието, с което говореше, й напомниха собствения й баща. Бе доста потисната от мисълта какво впечатление е направило „представлението“, което те с Дерек дадоха. Но Пит прогони тягостните усещания и оживено я заразпитва за докторската й дисертация. Приятният му, успокояващ глас подействува като балсам за съсипаните й нерви. Когато след малко се качиха в хеликоптера, тя се опита да седне именно до него. Но Дерек имаше други намерения и грубо я натисна на мястото до себе си.

— Ще седнеш до мене, миличка. — Топлият му дъх погали бузата й.

Погледна го недоумяваща, а после поруменя от гняв.

— Да не би да се готвиш да прелъстиш бедния стар Пит? — устните му иронично се свиха. — Забрави тази работа, Ан. Достатъчно стар е, за да ти е баща, а на всичко отгоре има и цял куп внуци.

— О, защо не? — изсъска тя злобно. — Аз лично предпочитам по-зрелите мъже.

— Напълно ти вярвам — измърмори Дерек, преди с грубо движение да й сложи предпазния колан.

В тази неприязнена обстановка започна четиридесет и пет минутният полет.

Ан страхливо надничаше през прашното стъкло. Малката писта на летище „Толедо“ бързо изчезна от погледите им. Страхът от височината и потискащата горещина в кабината накараха стомаха й да се свие.

Дерек сякаш почувствува нарастващата й паника, защото топлата му длан обгърна ледените й пръсти.

— Не бой се, Ан! — В гласа му сякаш наистина имаше загриженост.

За момент тя забрави враждата помежду им, наслаждавайки се на вниманието му. Опасяваше се, че държанието му отново може да стане пренебрежително, но когато го погледна предпазливо, той й се усмихна успокояващо. Видът на чувствените му устни събуди отново спомена за целувките му.

Предателска руменина за кой ли път покри бузите й. Ан бързо издърпа ръката си и избягна разбиращия поглед на Дерек.

— Благодаря… вече съм по-добре — изрече тя с усилие.

Постара се да не обръща внимание на тихия му смях и се загледа в простиращия се под тях пейзаж. Покритите с гъсти гори хълмове и долини, осветени от слънцето на късното лято, не загатваха с нищо за опустошенията, които се намираха в непосредствена близост.

Но не след дълго започнаха да се появяват сиви ивици и скоро се видяха цели пространства, покрити единствено с вулканична пепел.

Дерек също съсредоточи вниманието си върху променящия се пейзаж. Сложи ръка върху облегалката на Ан и се наведе напред. Когато мускулестото му тяло се изпъна до нейното, всичките й сетива сякаш се наелектризираха.

— Невероятно, колко нещо е разрушено за съвсем кратко време.

— Така е — съгласи се Ан съкрушено и пред очите й се появи усмихнатото лице на Мартин.

Хеликоптерът се движеше по протежението на реката право към кратера на Сейнт Хелън. Всички на борда замълчаха при вида на

опустошенията, причинени от природната стихия. По склоновете, някога обрасли с гъсти елхови и борови гори, сега се виждаха единствено изкоренени дървета. Клоните им бяха безпощадно изпочупени, а стволовете — разпръснати из пепелта като кибритени клечици.

Ан изтръпна при мисълта колко чудовищно дръзко бе да се бъркат в работите на природата. Изчислено беше, че възстановяването на флората и фауната ще трае повече от 40 години, ако нещата се оставеха на естествения им ход. А хората, трагично пострадали от катастрофата, никога нямаше да забравят раните си. Тя с мъка си спомни дълбоката скръб, която вестта за изчезването на Мартин донесе в семейството. Когато извърна глава към Дерек, той нежно я помилва по бузата.

— Наша задача е да накараме хората да осъзнаят какво се е случило тук. С достатъчно помощ от държавата през следващите десетилетия областта би могла да се събуди за нов живот.

Погледна дълбоко в сините й очи и в този миг познатата искра отново припламна между тях. Вече не бяха противници на бойното поле, а съюзници в борбата срещу стихиите на природата.

Дерек леко стисна рамото й, наведе се напред и посочи зиналата пропаст, в която се бе превърнал някогашният горд връх Сейнт Хелън. Планината, известна със своята легендарна хубост, се бе преобразила в безформен конус, над който се издигаха тънки стълбчета синкав дим. От безбройните цепнатини в жълтата сярна кора излизаше пара — знак, че вулканът още не беше утихнал.

— Каква е вероятността да изригне отново, както преди няколко години? — Тя настойчиво погледна Дерек в очите.

— Никой не знае със сигурност — отвърна той напълно откровено. — Дори и целият район да се контролира от геолози, няма да могат точно да определят кога ще се случи. Но не се притеснявай — добави, като забеляза страха й. — Имаме отличен план за евакуация и само за един час можем да напуснем тези планини. А и няма непосредствена опасност от изригвания.

— Това ме успокоява донякъде — усмихна се Ан с видимо облекчение, и кимна на Пит.

— Облегни се назад. Скоро ще се приземяваме. — Заповедта на Дерек моментално унищожи краткото примирие помежду им.

— Е, добре — измърмори тя, докато хеликоптерът се спускаше, и пустинният пейзаж се приближаваше. Опита се да прикрие паниката, обхванала я при рязкото приземяване.

— Ела с мен, Матюс! — нареди остро Дерек и тръгна към вратата.

За момент Ан остана мълчаливо на мястото си. Искаше й се да не обръща внимание на властната заповед и да остане където си е. Но после стана примирено и слезе по подвижната стълбичка.

Първата й мисъл бе, че трябва да съблече якето си, защото горещината, разпростряла се върху вулканичната пепел през обедните часове, бе ужасно потискаща. За да се разхлади поне малко, върза блузата си на възел под гърдите колкото се може по-прилично.

Когато се огледа наоколо, установи, че мястото за лагера им, както и площадката за хеликоптера бяха разчистени съвсем наскоро. Едната страна сигурно беше предназначена за палатките.

— Матюс! Тук — изрева Дерек.

Ан стисна зъби от отвращение и едва потисна желанието си да го удари с нещо по главата. Ядосано закрачи към мястото, където той седеше с бележник в ръка.

— Доктор Максуел — изрече тя саркастично, — не съм глуха!

— На тези листове — продължи невъзмутимо той — ще намериш подробен опис на цялата екипировка, която сега разтоварваме. Задачата ти е да отмяташ всяко нещо, което изнасяме от хеликоптера. Ясно ли е? — запита Дерек злокобно мълчащата жена пред себе си.

Тъй като тя не отговори, повтори ядосано:

— Ясно ли е, Матюс?

— Тъй вярно, сър! — удари токове Ан и отдаде чест.

Бе странно, но в един дълъг миг не можеше да направи нищо друго, освен да стои зашеметена, с ужасното чувство, че Дерек е в състояние да съблече с поглед всичките й дрехи.

— Дяволите да го вземат! — достигна до ушите й приглушената му ругатня, преди той решително да закрачи към хеликоптера.

Изплези се зад гърба му, но това не я облекчи, макар да беше сигурна, че по някакъв начин Дерек е забелязал детинския й жест.

— Навярно има очи и на гърба си — измърмори ядосано тя, разглеждайки дългия списък на вещите, който трябваше да се

разтоварят от хеликоптера.

Имаше най-леката работа от целия екипаж, но непрекъснато трябваше да тича насам-натам и да издирва нещата по списъка. Скоро челото й се покри с пот. Когато най-сетне отметна и последния кашон и вдигна глава, притъмня й пред очите и вътрешността на хеликоптера се завъртя.

Търсейки опора, протегна ръка и се опря в рамото на Дерек. Тъй като тя залитна, той обгърна с ръце талията й и леко я пусна на пода. После наведе главата й надолу между коленете и я накара да остане известно време в това положение.

Постепенно световъртежът й изчезна и Ан си даде сметка какво се бе случило. Ядоса се много, че тъкмо Дерек стана свидетел на нейния пристъп на слабост.

— Остави ме да стана — измърмори тя раздразнено. — Вече съм добре.

— Какво стана, Ан? — попита той меко и я подпря с гръб към стената.

— Аз… сигурно е от височината — промълви тя. — Никога в живота си не съм припадала.

Със сигурна ръка Дерек отвори манерката, която висеше на колана му. Ан с благодарност я пое и отпи няколко глътки вода. Избърса устата си с ръка, преди да му я върне с едно тихо „Благодаря“.

Дерек също надигна шишето към устните си и отпи от живителната течност.

— Изпи ли си поне таблетките със солите — запита той сетне.

— О, не! — сепна се Ан и прокара ръка по челото си.

— Какво?! — възкликна разтревожено Дерек. — Ти подготвила ли си се за това пътуване, или не?

— Да, но съвсем забравих да ги взема — отвърна тя съсипано.

— По дяволите, Ан! Имаш ли представа колко лесно можеш да изсъхнеш в тази горещина, щом губиш толкова много вода?

Измъкна от джоба на панталона си малка пластмасова кутийка и изтърси на дланта й две бели таблетки, които тя глътна с водата от манерката.

— Наистина притежаваш олимпийско спокойствие — продължи той ядосано тирадата си.

— Съжалявам, Макс. Н-наистина трябваше да съм по-внимателна. — Гласът й трепереше.

— О, Ан… — промълви той дрезгаво, привлече я към себе си и така я хвърли във водовъртеж от чувства.

Колебливо сложи ръце на гърдите му. Със сведен поглед наблюдаваше играта на мускулите под разкопчаната му риза. Топлината, която излъчваше тялото му, носеше дъха на одеколона му и някакъв много специфичен личен мирис. Ан отчаяно се бореше срещу спонтанното си желание да се притисне към него. За по-голяма сигурност премина в насрещна атака.

— Това не беше необходимо! Вече се възстанових!

Дерек мълчаливо наблюдаваше непокорната жена пред себе си. Лицето му бе непроницаема маска, когато й протегна ръка да стане. Пусна я в същия момент, когато тя здраво стъпи на краката си.

— Ще можеш ли да стигнеш отсреща? Момчетата вече опънаха първата палатка.

— Разбира се — побърза да отговори Ан.

Тръгнаха нататък, без да разменят нито дума повече. Под благодатната сянка на палатката бяха наредени бидоните с вода и кашоните с провизиите.

Ан не се опита да противоречи, когато Дерек й посочи един дървен сандък и й нареди да седне.

— Дяволски горещо е тук — измърмори той към малката група мъже, събрани пред входа.

— Знаеш ли колко си прав — отвърна Бъд и избърса потта от челото си.

— Но това не бива да ви смущава. Когато слънцето залезе, много бързо ще се разхлади — продължи Дерек, за да окуражи изтощените хора. — Между другото, искам да напомня на всички ви ежедневно да вземате таблетките си със солите.

Хвърли многозначителен поглед към Ан.

— Вулканичната пепел действува като отражател и повишава естествената температура. Но стига по този въпрос — смени рязко темата той. — Не зная как е при вас, но аз вече съм готов за сандвичите, които си приготвихме тази сутрин. Малко плодове и по една студена бира също няма да ни се отразят зле. Може спокойно да

изпиете всичко, защото това ще е последният алкохол, който вие, типове такива, ще видите през следващите четири седмици.

— Уха… — извикаха всички в хор, преди да се нахвърлят върху обяда, приготвен от Дерек и Бъд.

— Благодаря, Пит — промълви Ан, поемайки пластмасовата чинийка, върху която имаше голям сандвич с шунка, ябълка и кутия бира. — Изглежда много вкусно.

— Ще ви преча ли, ако седна на сандъка до вас — запита той несигурно.

— Разбира се, че не — отвърна тя и отхапа от сандвича.

— Благодаря. — Усмихнат, Пит седна до нея и известно време се храниха мълчаливо. Най-сетне той предпазливо попита: — Имаше ли някакви проблеми, докато бяхте в хеликоптера преди малко, или…?

Ан глътна последната хапка.

— Не. Само малко ми се зави свят, това беше всичко — омаловажи тя случилото се. — От горещината, струва ми се. Но сега съм добре.

— Е, тогава всичко е наред.

Погледът й се плъзна към останалите, които, удобно изпънати в най-различни пози, ядяха с апетит. Даже и младият лейтенант и придружителят му, които пилотираха хеликоптера, с удоволствие се бяха присъединили към групата за обяд, преди да излетят обратно.

После видя Дерек, настанил се върху един от бидоните и за миг погледите им се срещнаха. Мрачният му израз издаваше, че съвсем не бе въодушевен от бързото приятелство между Пит и нея.

— Извинете, Пит, какво казахте току-що? — запита усмихнато Ан и се посвети изцяло на мъжа до себе си.

V

Четиримата мъже използуваха следобеда, за да опънат и останалата част от палатките. Ан седеше в най-голямата от тях на сгъваем стол със списъка на инвентара пред себе си и един дневник, в който, по нареждане на Дерек, трябваше да записва всичко важно. От време на време някой от мъжете влизаше при нея, за да напълни шишето си с вода. Ан имаше чувството, че се отнасят с нея като с рохко яйце. Е, добре, трябваше да си признае, че историята с таблетките не я представи в най-добра светлина. Но, дявол да го вземе, всеки имаше право на някои грешки, а тя искаше да бъде на равни начала с всички от екипа.

Когато излезе пред палатката на яркото следобедно слънце, изведнъж усети, че повява лек ветрец. За миг се спря и се загледа в Дерек Максуел, който забиваше последните колчета. Играта на мускулите по загорелия му гръб светкавично й напомни миговете, когато милващите й пръсти докосваха топлата му кожа.

Откъсна погледа си от него и се запъти към съседната палатка, където Пит тъкмо разопаковаше нещата си.

— Как е? — осведоми се тя и надникна вътре.

— Не чак толкова зле, като се има предвид убийствената горещина. — Усмихна й се сърдечно, докато бършеше потта от лицето си с бяла носна кърпа.

Ан огледа вътрешността на палатката и установи, че вещите му вече са изрядно подредени. В ъгъла имаше надуваем дюшек и пухен спален чувал, няколко дървени касетки бяха пригодени за събиране на научния материал, тук бе и всичко необходимо за работата му. Върху малката сгъваема масичка се виждаше портативна пишеща машина.

— Доста уютно е при вас.

— По-голямата част от живота си съм прекарал в такава или подобна на тази обстановка — обясни той някак тъжно. — И понеже винаги бях на път, не можех да се сърдя на жена си, че най-накрая ме напусна.

— Вероятно не сте могъл да постъпите по друг начин. Понякога нещата от живота се оказват доста по-сложни, отколкото предполагаме.

Ан побърза да смени темата:

— Можете ли да ми покажете къде е умивалнята? Целия следобед бях заета с инвентаризацията и дори не успях да се огледам.

Пит посочи към една по-малка палатка, встрани от останалите.

— Страхувам се обаче, че няма отделна за вас.

— О, ще се оправям някак — рече Ан и се отправи нататък.

По-късно, когато седеше в главната палатка, почувствува, че огладнява. Наближаваше време за вечеря. Тъй като все още дежурството в кухнята не беше разпределено, реши първата вечер доброволно да се заеме с тази работа. Навън вече бяха оградили с камъни мястото за лагерния огън, но Ан предпочете газовата печка.

Възвари вода в една голяма тенджера и изсипа в нея няколко опаковки сушени зеленчуци. Прибави и две кутии консервирано телешко месо. Не след дълго примамливото ухание на моркови, лук, картофи и телешко се разнесе над лагера. Тъй като й бе приятно да се занимава из кухнята, реши да приготви и любимия си ябълков десерт. Напълни една купа с нарязани ябълки, затършува из провизиите и наистина успя да намери сухар, карамел и един особено траен маргарин. Сладкишът скоро се покри с хрупкава червеникава кора.

Когато бе готова с всичко, започна да подрежда масата за вечеря. Тихо си тананикаше под топлото сияние на керосиновата лампа, окачена на покрива. Цялата обстановка сякаш излъчваше нещо тайнствено. Върху масата се появиха метални чинии, чаши, прибори и дори хартиени салфетки.

Погледът й падна върху ябълките, бананите и портокалите, останали от обяда. Бързо ги наряза на малки парчета и направи плодова салата. В този момент Пит надникна от входа.

— Как хубаво мирише тук — рече той с приятния си глас.

— Благодаря, Пит. Знаете ли дали другите скоро ще дойдат на вечеря?

— Вече идват. Всички се побъркаха от тези аромати. Да ви помогна ли нещо?

Ан огледа масата и му подаде две кърпи.

— Свалете яденето и десерта от печката, а аз ще потърся кафето и захарта.

Само след няколко секунди другите нахлуха в палатката и бързо насядаха около масата. Дерек влезе последен. Ан крадешком го наблюдаваше. Носеше чисти джинси и тънка памучна риза. Седна на свободния стол срещу нея. Добродушното бърборене около масата за миг утихна, когато Бъд шеговито отбеляза:

— Едно трябва да ти се признае, Макс, стари разбойнико. Когато си подбирал биолог за екипа, си гледал не само да притежава красота и разум, но и да е доста вещ в готварското изкуство.

Бузите на Ан пламнаха, когато Дерек вдигна поглед към нея. Той многозначително замълча, преди да отговори:

— О, под красивата й външност се крият още много таланти!

Мъжете сърдечно се разсмяха, а тя се изчерви още повече. Да го вземат дяволите! Защо трябваше да продължава тази идиотска комедия и да кара останалите да вярват, че между тях наистина има нещо.

Мъжка суета. Това бе единствената причина. След като предишната вечер всички се убедиха, че безстрашният им водач има известни права над нея, вече бе невъзможно да признае, че опитите му за прелъстяване са останали безуспешни. Би било твърде голям удар спрямо мъжкото му „аз“.

Ан стисна устни и го погледна с блестящите си сини очи. За щастие останалите не забелязаха искрите, които прехвърчаха между двамата.

Дерек се ухили доволно, щом забеляза, че е успял да я извади от равновесие. После сведе глава и се зае с вечерята си.

— Струва ми се, че сънувам! — извика Бъд, когато Ан сложи на масата подноса с ябълковия сладкиш.

— Вече започвам да се влюбвам — подметна закачливо Майк Уилсън.

— Ласкатели. — Ан не успя да скрие усмивката си.

Бързо хвърли поглед към Дерек и видя мрачния неодобрителен израз на лицето му. Изобщо не трябваше да му обръща внимание.

— Майк — помоли тя с мамещ глас, — ще бъдете ли така добър да ми налеете още малко кафе?

— С удоволствие — намигна й той.

След вечерята всички охкаха от преяждане и не спираха да повтарят колко вкусно е било.

— А утре за вечеря бих искал да имаме бифтек, гарниран с моркови… — започна да мечтае Бъд Купър.

Но не можа да продължи, защото Дерек го прекъсна.

— Звучи фантастично, Бъд — рече той високо и ясно. — Защото по една случайност утре ти си дежурен по кухня.

Всички започнаха да протестират. Очевидно имаха твърде лош опит с готвенето на Бъд.

— Но аз си мислех… — започна умолително той, но Дерек отново го прекъсна:

— Направих график за дежурствата в кухнята, според който всички ще се редуваме. Утре в седем часа Бъд ще поднесе закуската, после ще обсъдим задачите и ще определим районите, които всеки един ще проучва през следващата седмица.

Бъд започна да мърмори, че щяло да трябва да става цял час преди другите, но Дерек грубо го отряза:

— Искам да разменим няколко думи в твоята палатка — нареди той.

Двамата излязоха навън и потънаха в бързо настъпващата тъмнина. Майк Уилсън сякаш също изведнъж се сети за нещо неотложно и тръгна след тях.

Пит се усмихна:

— Страхувам се, че ние двамата ще трябва да се справим с цялата тази купчина мръсни съдове.

— Не е чак толкова трудно, Пит. Тъй като тази вечер доброволно поех дежурството, естествено, че ще измия и чиниите.

— Глупости — засмя се той. — Кой мъж би пропуснал възможността да прекара поне известно време с очарователно създание като вас?

— Тази вечер всички се надпреварват да ме ласкаят. И понеже вие наистина сте много мил, ще приема помощта ви.

Напълниха два големи пластмасови легена с топла вода и с активната помощ на Пит съдовете скоро бяха почистени и измити.

— Благодаря, Пит — рече Ан, докато бършеше ръцете си в една кърпа.

— Ще дойдете ли за малко при лагерния огън? — запита той, когато излязоха от палатката.

Тя хвърли поглед нататък и видя Дерек и Бъд, които се бяха разположили удобно. Изведнъж я обхвана безпокойство.

По време на вечерята присъствието на Дерек бе прекалено осезателно. На два пъти случайно докосна крака му под масата и, колкото и да се стараеше да го избягва, беше й ясно, че привличането между тях наистина съществува. Беше крайно наложително да сведе отношенията помежду им единствено до служебните. Опитът й с Джеф Колинс я бе убедил колко глупаво е да се смесват работата и удоволствията. Не се съмняваше, че в ръцете на Дерек може да изживее нещо много хубаво. Но въпреки че се смяташе за модерна жена със свободни възгледи, нямаше особен вкус към повърхностни сексуални връзки. Единствената бурна връзка в живота й досега всъщност разби сърцето й. В един ужасен момент разбра, че Джеф я е лъгал, че е женен и всичките й мечти за вечно щастие станаха на пух и прах.

Пит търпеливо чакаше отговора й. Тя поклати глава:

— Благодаря за поканата, но вече трябва да си лягам.

— Разбирам ви. Не помислих колко уморителен бе днешният ден за вас.

Хвана я за ръка и я изпрати до палатката. Нейната бе най-отдалечена от централната площадка. Ан предположи, че така са искали да й осигурят поне малко повече лично пространство.

Пит осветяваше с фенерчето си тъмната пътека.

— До всяка палатка сме поставили бидон с вода. Това е седмичната ни дажба за хигиенни нужди и за пране. — Той се засмя. — Предполагам, че в края на месеца ще имаме нужда от огромни количества гореща вода.

Предпазливо я преведе по неравния терен до входа на палатката й. Вътре гореше керосинова лампа и подредбата бе подобна на тази на Пит. Ан замечтано погледна към синия найлонов спален чувал, навит на руло върху надуваемия дюшек. Напрежението от деня и безсънната предишна нощ вече си казваха своето.

Усмихна се уморено на човека, който толкова бързо бе станал неин приятел.

— Лека нощ, Пит. — Тя го целуна бързо по обветрената буза.

— Лека нощ, Ан — усмихна й се той и се прибра в палатката си.

„Странно“ — помисли си Ан, когато откри в палатката си още два куфара и един друг спален чувал. Сви рамене. Вероятно са объркали нещо при нареждането на палатките. Но бе твърде уморена, за да разсъждава на кого е този багаж и какво прави в палатката й.

Затвори ципа на входа и съблече мръсните дрехи, които през целия ден лепнеха по тялото й. Изми се със студена вода и моментално се почувствува освежена.

Изкуши се да се мушне гола в спалния чувал, но после все пак нахлузи една широка тениска, която бе взела вместо нощница. Не беше съвсем редно да спи гола в лагер с четирима мъже. Не бе изключено през нощта да се наложи да напусне палатката по най-бързия начин.

Ан потисна една прозявка и нави будилника си. Сложи го до главата си и угаси керосиновата лампа.

Вече заспиваше, когато някакъв шум на входа привлече вниманието й. Инстинктивно посегна към джобното фенерче.

— Не бой се, Ан, аз съм — успокои я дълбокият глас на Дерек.

Когато той запали с кибрит лампата, най-сетне Ан успя да си възвърне дар слово.

— Какво търсиш тук? — изсъска тя. — Това е моята палатка и искам веднага да изчезнеш!

Дерек иронично вдигна вежди, докато внимателно намаляваше фитила. Погледът му бавно се премести от Ан, която седеше върху дюшека, увита до брадичката, към куфарите и после се върна отново към нея.

Изкашля се многозначително.

— Изглежда нашите приятели са сметнали, че ще искаме обща палатка и общ спален чувал.

— Не! — извика решително Ан. — Това вече е твърде много! Изобщо не смятам да лъжа вече другите, че между нас има нещо.

Дерек заплашително се надвеси над нея, а после коленичи на земята.

— И защо не? — попита той студено. Без да обръща внимание на изписаната върху лицето й паника продължи: — Да не би защото ти харесва Пит Бартън, един мъж, който е два пъти по-възрастен от тебе.

— Пит Бартън е мой добър приятел! — изфуча възмутено тя.

— Тези можеш да ги разправяш на баба ми — изръмжа Дерек и я хвана за ръката. — Сигурно трябва да повярвам и че целувката, която му подари, бе съвсем платонична?

— Не съм длъжна да ти давам сметка. Щом имам желание, ще целувам Пит и ти нищо не можеш да промениш, ясно ли ти е?

— Да се обзаложим ли? — Наведе се бързо към нея и страстно я целуна.

Ан не беше някоя малка слаба женичка и при подобни обстоятелства сигурно би могла да се противопостави на някой друг мъж. В случая обаче предимството на тежестта бе на негова страна и двамата се проснаха върху матрака. Притисна я с цялото си тяло и я държа така докато усети, че съпротивата й започва да отслабва.

— М-моля те, Макс, остави ме на мира! — изхълца тя.

Държанието му моментално се промени и целувката му стана нежна и успокояваща.

— О, Ан — простена той. — Защо при тебе винаги обезумявам?

С гнева му все пак можеше да се справи, но когато се държеше както сега, тя наистина беше загубена. Миналата вечер едва не стана жертва на неустоимия му чар. Усети как съпротивата й бавно се стопява, докато устните му си играеха с нейните и я молеха да отстъпи.

— Не, Макс… не мога — изохка тя отчаяно.

— Да, мила, можеш. — От дълбокия му гърлен глас тръпки пронизаха цялото й тяло.

С един последен стон тя се предаде, сгуши се до силните му гърди и отвърна възбудено на горещите му целувки. Ръцете й разтвориха ризата му и пръстите й замилваха топлия му гръб.

Неговите ръце също не стояха мирно. Крадешком избута тениската нагоре, за да вижда голото й тяло. Когато откри пълните й гърди, рязко си пое дъх.

— Съвършена си, Ан! — изтръгна се възхитено от устните му. — Искам да те видя цялата! — С ловко движение измъкна тениската през главата й и я хвърли в ъгъла. Жадният му поглед се впи в безупречното й загоряло тяло.

С остър стон притисна устните си до нейните и Ан се изгуби в един свят от шеметни усещания, като несъзнателно повтаряше името му.

— Искам те, Ан — промълви дрезгаво Дерек. Хвана ръката й и нетърпеливо я притисна към слабините си. — Усещаш ли какво правиш с мене?

— О, Макс — изрече тя ужасено, осъзнавайки какво щеше да се случи само след миг.

Внезапно Дерек си пое дълбоко въздух и скочи от леглото й. Мълчаливо отиде при куфарите и измъкна една зелена бутилка. Пръстите на Ан се впиха в спалния чувал. Измъчен вик се изтръгна от нея, когато той хвърли шампанското в скута й.

— Макс, недей, моля те! — Вдигна поглед към него със смесица от страх и объркване.

Израз на болка и несигурност се прокрадна по лицето му, преди то да се превърне в ледена маска. Без нито дума повече той се извърна и взе багажа си.

— Защо… Макс? — Гласът й трепереше.

— Вашата бутилка шампанско, доктор Матюс — отвърна й той с режеща интонация. — Сега вече сме квит. — Обърна се и излезе, без да се трогне от болката и сълзите в очите й.

VI

— Това графично изображение показва, че още през първата година след изригването по края на опустошената зона са се появили определени растителни видове — прозвуча дълбокият властен глас на Дерек Максуел. — През последните две години те все повече са проникнали към центъра.

Всички погледи бяха вперени в него, докато членовете на екипа пиеха сутрешното си кафе. Ан нервно вдигна чашата към устните си. Под полуспуснати клепачи наблюдаваше мъжа, който снощи така безпощадно се подигра с чувствата й.

Дерек проследи с пръст линията върху картата.

— Научихме също така, че „Уилхаузър логинг корпорейшън“ е засадила над два милиона растения, за да подпомогне съживяването на областта. — Говореше спокойно и делово. — Сигурен съм, че с всяка изминала година тази цифра ще се удвоява. Както Ан ще ви обясни след малко, наложително е фирмата да прочисти района от все още използваемите дървесни отпадъци и да започне основното залесяване. Разораването и смесването на почвата с вулканична пепел значително ще допринесе за нейното плодородие.

Ан слушаше като зашеметена. Самото споменаване на дърводобивната фирма, за която бе работил Мартин, извика болезнения спомен за неговото изчезване.

— Правилно ли е предположението ми, доктор Матюс? — запита натъртено Дерек смълчалата се жена в края на сгъваемата маса.

— Да, правилно! — отвърна тя най-сетне. С бледо лице, тъмни кръгове под очите и измъчен поглед Ан изглеждаше по-уязвима от всякога. — И е съвсем естествено, че с прогресивното разпространяване на вегетацията ще започне да се възстановява и животинският свят.

— Благодаря, доктор Матюс — отвърна равно Дерек. Зачервените му очи издаваха, че Ан не е единствената, която не е спала тази нощ. — Окей — продължи решително той. — Отделният

маршрут, който всеки от вас получи, ще ви помогне да съставите личните си работни планове. — Изкашля се леко, защото погледът му неволно бе привлечен от няколкото синини по китката на Ан. — Всяка промяна в установените маршрути първо трябва да се обсъди с мен. Някакви въпроси?

— Тъй вярно, сър — обади се Бъд. — Ще получим ли повече свободно време за примерно поведение?

— В твоя случай — ухили се Дерек, — въпросът е напълно излишен, не мислиш ли?

Безпардонният отговор на Бъд на добродушната забележка на приятеля му потъна в силния смях на другите мъже.

— Както виждам, ние двамата ще работим заедно през следващите дни — усмихна се щастливо Майк Уилсън на Ан.

— Наистина ли?

Тя набързо прегледа работната програма и забеляза, че нещо по нея беше поправяно. А по-точно, очевидно в последния момент името на Пит бе сменено с това на Майк.

— Да, докторе — отвърна закачливо Майк и обгърна с ръка раменете й. — Имам изключителната чест да ви асистирам и да запечатам върху филмовата лента появата на новата растителност в района.

Усмивката постепенно победи угрижения израз върху лицето на Ан.

— Ще ми кажете ли как точно се ориентирахте към този вид фотография? Бихте могъл да снимате и модни колекции, нали?

— Ето как стоят нещата, докторе — рече Майк заговорнически. — Когато научих, че вие ще бъдете в екипа, всички други красавици загубиха всякакво значение.

— За младеж на вашата възраст сте доста нахакан — разкикоти се тя, докато отиваха към палатките, за да се приготвят за работа.

— О, вашата забележка ме нарани дълбоко — изпъшка момчето и сложи ръка на гърдите си.

Вятърът отнесе общия им смях до Дерек, който мрачно гледаше след тях.

— Добре ли е така, Майк? — Пръстите на Ан предпазливо докосваха нежните иглички на елховия разсад.

— Отлично. — Той бързо натисна копчето на скъпата си 35-милиметрова камера. — Сега се отместете малко — измърмори Майк, чийто обектив бе насочен не към дръвчето, а към загорялото й бедро, разкрито от шортите.

— Ясно — разсмя се тя, после си наложи да изглежда сериозна. — Но все пак трябва да си гледаме работата, нали?

— Разбира се, докторе. — Усмивката му беше очарователна. — Още няколко кадъра и свършваме за днес.

Най-сетне внимателно прибра камерата в куфарчето, а сглобяемия статив — в раницата.

— О, Майк, я погледни тук! — извика Ан и коленичи на земята, за да разгледа миниатюрните следи върху вулканичната пепел.

— Що за мънички животинки са това? — Той също клекна до нея.

Погледът на Ан пробяга по следата.

— Прилича на гризач. И по-точно на полска мишка.

— Смятате, че тук отново са се появили мишки? — запита невярващо Майк, докато наблюдаваше възхитения израз на лицето й.

— О, да. И те вероятно са поне десет пъти повече, отколкото предполагахме в началото. И доколкото имам информация, в опустошената област вече са забелязани над 48 вида птици.

Майк също се зарази от въодушевлението й.

— А това означава, че областта отново се е събудила за живот. — Спонтанно протегна ръце към нея и погледът му стана някак настойчив.

— Не, моля те — изрече бързо Ан и скочи на крака. — Ще бъдем добри приятели и нищо друго.

— Съжалявам, Ан — промълви тихо той и впери поглед в далечината. — Не зная какво ми стана. Никак не е разумно да се опитвам да ухажвам дамата на шефа.

— Но аз изобщо не съм… — опита се да обясни тя, но в този момент прозвуча друг мъжки глас.

— Дяволски си прав, Уилсън — изръмжа тихо Дерек, докато спокойно се приближаваше към тях. Ръката му бързо обгърна талията на Ан. — Слънцето скоро ще залезе, тъй че побързай да се прибереш в

лагера. Трябва да обсъдя някои неща с Ан. Ще дойдем след няколко минути.

— Разбира се, шефе. — Майк иронично смъкна бейзболната си шапка. Кимна мълчаливо на Ан, метна раницата на гърба си и пое надолу по пътеката.

— Окей, доктор Максуел — изсъска тя ядосано. — За какво е целият този театър? — Думите заседнаха на гърлото й, защото той я хвана за раменете.

— Мисля, че съвсем ясно ти дадох да разбереш, че трябва да оставиш мъжете на мира! — нахвърли се той върху нея.

— Я ме пусни! — Напразно се опита да се освободи от ръцете му.

Дерек хвърли бърз поглед по посоката, в която бе изчезнал Майк, и най-сетне разхлаби хватката си.

— Смятах, че след като съм променил работния ти план… — започна той.

— Значи нарочно си направил така, че Пит и аз да не работим заедно!

— Точно така. Но вече ми се струва, че и на Майк няма да му се размине.

— Можеш ли поне за малко да замълчиш? Кой изобщо ти дава право да ми правиш оценки?

— Аз отговарям за успеха на този проект. И няма да позволя на една пощуряла за мъже вещица да го провали!

Без изобщо да осъзнава какво прави, Ан замахна и с всичка сила го удари през лицето. После ужасено се втренчи в отпечатъка на собствената си ръка върху бузата му. С хищническа ловкост Дерек хвана ръцете й и ги стисна като в менгеме.

— Н-не, недей — изрече тя умоляващо, когато той грубо я привлече към силното си тяло.

В продължение на един безкрайно дълъг миг Дерек гледа уплашеното й лице, после, преглъщайки една ругатня, рязко се обърна и пое към лагера.

VII

— Още малко кафе? — Пит се усмихна на Ан, която бе свела глава над записките си.

— Не, благодаря. Но това бяха най-хубавите палачинки, които съм яла някога.

Всички изглеждаха в чудесно настроение. Тоест всички без прочутия шеф на екипа, който блестеше най-вече с отсъствието си. Преди малко Ан бе чула Бъд да пита: „Ей, Пит, къде е нашият надзирател?“.

— Е, колежке — усмихна й се лъчезарно Майк от другия край на масата. — Откъде ще започнем днес?

Вчера Ан се бе отбила в палатката му и се бе възхитила от снимките, които току-що беше проявил. Въпреки примитивните лабораторни условия, те бяха отлични. С голямо майсторство Майк беше запечатал върху лентата борбата на природата срещу задушаващия слой вулканична прах. Начинът, по който бе показал красотата, родила се от тоталното разрушение, наистина бе завладяващ.

— Нека се опитаме да направим някои снимки на онези мишки, чиито следи открихме вчера.

— Както кажете, докторе — съгласи се младият човек. После се наведе към нея и прошепна: — Има ли някакви… хм, проблеми между вас и Макс?

— Не — рече тя твърдо и го погледна право в очите. — А сега моля да ме извините. — Ан бързо започна да събира нещата си. — Имам още малко работа, преди да тръгнем.

— Ще дойда да ви взема, когато съм готов.

Докато крачеше към палатката си, Ан за хиляден път си повтаряше, че все пак съществува някакъв шанс брат й да е преживял катастрофата. Бе много важно да вярва в това. Може да е бил тежко ранен и да е лежал в болница в състояние на кома. Възможно бе да

страда от амнезия. Щеше да продължава да търси следите му, докато окончателно не се убедеше в безполезността на своето начинание.

— О! — сепна се тя, когато влезе в палатката и откри един мъж, седнал върху спалния чувал.

— Добро утро — промърмори Дерек. Надигна се с ловко движение и се приближи към нея.

— К-какво правиш тук? — Ан не успя да овладее треперенето на гласа си.

— Трябва да говоря с тебе.

— Можеше да го направиш и на закуска — отвърна тя упорито, като усещаше, че я залива някаква гореща вълна.

— За това, което имам да ти кажа, трябва да бъдем сами. — Очите му се плъзгаха по памучната й блуза и изтърканите джинси.

— Едва ли — рече Ан нервно. Погледът й беше като прикован от магията на зелените му като нефрит очи.

— Ан, моля те да ме изслушаш! — Но умолителният му глас само я накара да се отдръпне още повече от страх.

— Изобщо няма да те докосна. — Възпалените му очи ясно говореха за продължително безсъние. — Искам да се извиня за вчерашното си държание. След като поговорих с Майк разбрах, че нямаш абсолютно никаква вина в тази история.

— Искаш да се извиниш? — попита изумено Ан и поклати глава.

— Точно така — отвърна решително Дерек. — И след като обмислих всичко стигнах до извода, че вероятно и предишните ми предположения са били напълно погрешни. От днес нататък бих искал да започнем на чисто — като приятели, за да можем да вършим нашата толкова важна работа. Ще се съгласиш ли? — Той й протегна ръка.

— Окей — кимна Ан с известно колебание, а малката й ръка потъна в голямата му топла длан.

— Благодаря. — За миг Дерек й се усмихна така, че сърцето й отново започна да прескача. Но изражението му бързо стана сериозно, пусна ръката й и тръгна към изхода на палатката. Там още веднъж се извърна към нея: — Ти и Майк вчера сте направили прекрасни снимки. — Поколеба се, сякаш искаше да каже още нещо, но само небрежно добави: — Продължавайте така. — Вдигна бързо ръка за поздрав и се измъкна навън.

Ан стоеше като зашеметена. Достатъчно й бе само да види Дерек, за да си спомни колко бе приятно да се сгуши в силните му ръце. Почувствува се много по-добре при мисълта, че очевидно си бе съставила погрешна представа за характера му. Ако беше безогледният егоист, за който го бе смятала, едва ли щеше да се извини за грешката си.

Нима тя наистина искаше да бъдат само приятели? Ако трябваше да бъде съвсем честна, налагаше се да си признае, че тази мисъл не бе от най-приятните. Дерек бе прекалено вълнуващ мъж, за да може една жена да поддържа само приятелски отношения с него.

— По дяволите цялата тази история! — изруга тя тихо.

— Ан? — извика някой пред палатката.

— Да?

— Идвайте, докторе! Ако побързаме, ще хванем идеалното осветление.

— Идвам веднага. — Тя прогони всички неприятни мисли, грабна работната чанта и манерката и бързо напусна палатката.

VIII

— Майк, к-какво е това? — изрече Ан разтреперана.

Той побутна с върха на ботуша си едно полузаровено парче метал.

— Прилича на част от някаква машина.

— Мислите ли… че може да е част от транспортьор или от някоя друга машина, използувана от секачите? — Трепетът в гласа й бе ясно доловим, колкото и да се опитваше да го овладее.

— Нямам представа. — Майк се сепна, когато забеляза внезапната промяна у спътницата си. Предпазливо вдигна еднометровото парче стомана и го огледа внимателно. — Не съм съвсем сигурен, но изглежда като парче от въжена макара.

Ан нервно преглътна. Извърна се и загледа към меко заобленитe хълмове наоколо. Сърцето й биеше като лудо, когато вдигна далекогледа и започна да изследва метър по метър огромната опустошена площ.

— Добре ли сте, Ан?

— Да. — Тя храбро се усмихна на младия човек. За миг се почувствува изкушена да сподели с него тайната си болка.

— Може би трябва да отбележим мястото върху картата — предложи Майк.

— Окей. — Тя вече се бе овладяла, когато един студен порив на вятъра ги завъртя в сив облак прах.

— Не искате ли да приключим за днес? — Майк я гледаше угрижено. — Вече е четири часът.

— Нямам нищо против. — В очите й се четеше измъчен израз. — През последните дни вие работихте твърде много без изобщо да се оплаквате.

— Аз съм истинско съкровище — разписка се Майк. Хлапашката му усмивка още веднъж я убеди, че той бе много по-близо до детството, отколкото до зрялата възраст. — Освен това — добави Майк закачливо, — тъй като вие и Бъд ще сте на път през цялата следваща

седмица, се опитах да се възползувам от удоволствието колкото се може по-дълго. От утре ще работя с Пит и това няма да ми е и наполовина толкова приятно, колкото с вас.

— Какъв ласкател сте вие! Но поне се надявам, че Бъд няма да ме засипва непрекъснато с високопарни приказки.

— Ей, докторе — разсмя се той, — никой ли не ви е учил да се отнасяте грижливо и внимателно със съществата от мъжки пол?

— Не. Но едно съм научила — никога да не вярвам на красивите думи на мъжете.

— Това важи ли и за прочутия шеф на екипа ни? — попита Майк предизвикателно.

— Особено за него. — Усмивката на Ан замръзна на устните й.

— Пит? — обърна се Ан към мъжа до себе си. — Виждал ли сте Бъд тази сутрин?

— Не съм сигурен — отвърна той. — Приготвихте ли се вече за пътуването до кратера?

— Да. — Тя внимателно отпи от силното черно кафе. — Снощи и двамата проверихме провизиите, водата и всичко необходимо за петдневното ни пътуване.

— Как смятате, колко време ще ви отнеме изкачването на кратера?

— Около два дни и половина и още толкова за връщането. Ще имаме поне два дни за сеизмографски измервания и проби на пепелта.

Естествено, че не го спомена, но се надяваше тези пет дни да й дадат така необходимата дистанция от Дерек Максуел. Въпреки че след утринното посещение в палатката й той най-старателно я избягваше, топлата му, примамваща усмивка непрекъснато витаеше в мислите й. Ден след ден Ан работеше до пълно изтощение, за да не може да мисли повече за мъжа, който я привличаше все по-силно.

Дори и славата му на плейбой да не беше съвсем незаслужена, Ан не можеше да не се възхити на професионализма му и от начина, по който се отнасяше към другите членове на екипа. Той удържа на думата си. Третираше я наравно с останалите специалисти, но към жената Ан Матюс бе абсолютно сдържан. Всеки път, когато погледите

им се срещаха, той бързо отместваше очи. Изглежда изобщо не забелязваше копнежа, който я измъчваше.

Опита се решително да прогони тези мисли.

— Извинете ме, моля. Трябва да проверя още някои неща, преди да тръгнем с Бъд.

— Внимавайте само този стар тарикат също да носи своята част от багажа — намигна й Майк.

Още веднъж тя отвори тежките раници, оставени пред входа на главната палатка и провери провизиите, палатките и спалните чували. Тъкмо когато подреждаше личните си неща отгоре в едната от раниците, над нея падна сянка на мъж.

— Е… време е — каза гласно, но млъкна, тъй като неочаквано се озова пред безизразното лице на Дерек.

— Добро утро, Ан — поздрави я той хладно.

— М-мислех, че е Бъд — заекна тя смутено.

— Той няма да дойде.

— Няма да дойде? — повтори Ан обезкуражено и се изправи. — Но нали трябваше да тръгнем след няколко минути.

— Тази сутрин Бъд си навехна крака и не може да се изкачва по планината.

— Но ако не отидем, целият проект ще пропадне — простена тя.

— Точно затова аз ще дойда вместо него — рече спокойно Дерек и сви рамене.

— Н-не — промълви глухо Ан. — Не можеш да направиш това.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Или аз ще дойда на мястото на Бъд, или ще се откажем от проекта като цяло.

— Но там горе ще сме съвсем сами — изплъзна се от устните й.

— Какво ви безпокои, доктор Матюс? — В очите му проблесна дяволита искра. — Да не би да се страхувате, че в мое присъствие няма да можете да обуздаете похотливите си желания?

— Ах, ти… — Ан с усилие преглътна една ругатня. — Твърде много се лъжеш, ако смяташ, че мъже като тебе могат да ме заинтригуват. — По бузите й бяха избили червени петна. — Ти, самодоволен… — Не можа да продължи, защото рязко бе прекъсната.

— Щом е така, приготви се да тръгнем веднага след закуска.

— Ах, ти, отвратителен, подъл, самонадеян… — Само планините наоколо чуха ругатните на Ан, тъй като чергилото на палатката отдавна бе паднало.

IX

Челото на Ан бе покрито с пот, косата лепнеше по врата й. С уморена въздишка се взря в широкия гръб на мъжа пред себе си, когото следваше вече от осем часа. Въпреки че бе в добра спортна форма, продължителното изкачване и суровият неравен терен напълно изчерпаха силите й.

На два пъти й се прииска да помоли Дерек Максуел за почивка. Но по-скоро би си прехапала езика, отколкото да наруши тъпото му мълчание и да му каже за изгарящата болка в глезените си.

Спря за момент, за да намести тежестта на огромната си раница, после се изпъна и продължи след безмълвния си спътник.

— Искаш ли да спрем за малко? — обърна се към нея Дерек за първи път след дългите часове мълчание.

— Не, благодаря — отвърна тя упорито и го изгледа надменно.

— Добре — рече той решително. — Тогава трябва да стигнем Спайрит лейк, преди да се е стъмнило.

— Нямам нищо против — увери го Ан, на която буквално й прилоша при мисълта за чакащите ги мили.

В невероятната тишина пропукваше единствено гаснещият огън пред палатката на Ан. Тя тихо разтвори ципа на спалния си чувал и потърси пипнешком фенерчето. Светна и го насочи към двата големи червени мехура на петите си.

— Отлично, госпожице Матюс! — подигра се тя сама на себе си, проклинайки се, задето бе забравила да си обуе втори чифт чорапи в походните ботуши. Мислеше да го направи непосредствено преди тръгването, но след разправията с Дерек съвсем й бяха излезли от ума.

Пъшкайки, Ан смъкна надолу широкото деколте на тениската и оголи раменете си. С гримаса огледа червените ивици, оставени от презрамките на раницата.

Ослуша се за шумовете, които издаваха, че Дерек е още буден и се върти насам-натам из своята палатка. Иначе наоколо цареше пълна тишина, тъй като след катастрофата бяха изчезнали всички естествени шумове.

Ан тихичко се измъкна от спалния чувал. На бледата светлина от джобното фенерче затърси из раницата си превързочните материали, които бе взела.

— Какво правиш там? — прозвуча дълбокият глас на Дерек и той разтвори входа на палатката.

— Н-нищо — заекна Ан. Чувствуваше се като дете, хванато да бърка в буркана със сладко. Преглътна нервно и му хвърли виновен поглед. Веднага забеляза широките му голи гърди.

— Защо тогава си се хванала за тези бинтове, сякаш от тях зависи животът ти? — Очите му небрежно се плъзнаха по оскъдното й облекло. — Я ми покажи крака си! — нареди й Дерек опасно тихо.

— Не — дръпна се Ан и се претърколи в най-далечния ъгъл.

Но Дерек светкавично протегна ръце и я хвана.

— О, боже! — простена той като видя мехурите.

— Нищо не е станало. — Тя отчаяно се опитваше да освободи краката си.

— Вървяла си целия ден като си знаела, че ботушите ти изранява краката до кръв!

— Не съм усетила — излъга Ан. Струваше й се унизително да признае слабостта си.

— Какви нерви имаш… — Дерек потисна една ругатня и коленичи до нея. — Легни по корем — заповяда той остро и дръпна бинтовете от ръката й.

— Не! — извика упорито Ан и сините й очи войнствено блеснаха.

— Виж какво, госпожице — изръмжа той заплашително. — Или ще правиш каквото ти казвам, или ще ти вържа и ръцете, и краката.

— Няма да посмееш — отвърна нахакано тя и се сви в самото дъно на миниатюрната палатка.

— Ти би могла да докараш нещата дотам… — усмихна й се дяволито и гневът изчезна от погледа му.

Ан отново се изгуби в зелените му очи. Съпротивата й угасна и тя бе готова да направи всичко, което той поиска.

— Какво реши, миличка? — Погледът му не пропусна да се увери, че тя беше гола под тениската си.

— Добре, прави каквото искаш — тросна му се Ан. Обърна се и легна по корем върху спалния чувал. — Но ако имаш намерение да… — Подигравателният му смях я накара да млъкне.

— Ако това е единствената ти грижа, можеш да бъдеш напълно спокойна… — Дерек нанесе дезинфектиращия мехлем върху разранените места и сложи отгоре лейкопласт. — Вече можеш да ставаш.

Без да се колебае нито миг, той смъкна тениската от раменете й. Но думите му накараха протеста й бързо да секне.

— За-а-щото — рече провлечено Дерек, докато с непроницаемо лице обработваше червените ивици по раменете й, — когато и където и да съм се нуждаел от женска компания, винаги са се намирали повече от достатъчно желаещи. Така че не е необходимо да си давам чак толкова труд за някоя си доктор Матюс.

Думите му пронизаха сърцето на Ан.

— А сега настойчиво те съветвам да заспиваш веднага, за да можем да тръгнем утре рано. — С едно-единствено безшумно движение Дерек се измъкна от палатката й.

X

Ан крачеше внимателно по неравния път, докато двамата с Дерек обикаляха онова, което някога е било прекрасния Спайрит лейк. Следвайки го, тя забеляза, че крачките му значително се бяха скъсили в сравнение с предишния ден.

— Обърни се и погледни за малко назад — посочи той в посоката, от която бяха дошли.

— Не мога да повярвам, че това е красивата местност, която познавам от картичките — рече Ан тихо. Бе леко изненадана, че Дерек най-после наруши мълчанието.

— Да. — Той небрежно подпря ръце на кръста си. — А ако погледнеш малко по-надясно — помогна й да нагласи далекогледа в правилната посока, — ще видиш един бял кръст до басейна.

— Ах, да. — Пред очите й отново се появи младежката усмивка на брат й.

— Поставен е в памет на двадесет и четири годишния Хари Труман. Басейнът е възникнал, когато натрупаните подземни води се сгорещили и изригнали като гейзер, при което се е образувал и един малък кратер. Сега той разпръсква метанов газ. — Дерек за първи път през този ден се усмихна. — Вероятно клокоченето там долу напомня на местните хора за десетките бутилки от любимото на Хари уиски, изчезнали тук заедно с него.

— Къщата му не е ли била там?

— Вероятно.

— Мислиш ли, че ще стигнем до върха, преди да се стъмни? — попита предпазливо Ан.

— Поне ще се опитаме да се изкачим колкото се може по-високо, преди да спрем на лагер. А утре заран се надявам да успеем да превземем и откритата част на кратера. Окей? — Думите му прозвучаха неочаквано сърдечно.

— Окей — зарадва се Ан.

— Какво ще кажеш, ако сега ти водиш? Трябва само да се придържаш в североизточна посока и да внимаваш къде стъпваш.

— Да, сър. — Тя отдаде чест, а после отново се обърна към скрития в облаците Сейнт Хелън. Изведнъж забеляза, че тази сутрин раницата й бе значително по-лека.

Рязко спря и се извърна към него.

— Макс?

— Да?

— Да не би тази сутрин да си преместил част от багажа?

— Стига вече, Ан! — Очите му не можеха да се видят зад слънчевите очила. — Целия ден ли ще висим тук и ще бърборим, или най-сетне ще тръгнем?

Със стиснати устни тя се извърна и пое, потънала в ледено мълчание. За още по-голямо нейно раздразнение безмълвният й гняв предизвика у спътника й само закачлива усмивка.

— Нека направим една малка почивка — извика Дерек.

— Добре. — Ан изохка и сложи ръка пред очите си, защото вятърът отново я обви в облак прах.

— Остави краката си да починат малко. — Той се свлече върху поваления ствол на едно дърво.

— Окей. — Тя отново преглътна нервно, докато сядаше върху покритата с пепел кора.

— Дай да ти помогна. — Плътният му глас сякаш проникна в цялото й тяло, докато Дерек сваляше раницата й.

— Благодаря. — Топлината и мъжественият дъх, излъчван от силното му тяло, замаяха сетивата й.

— Как са краката ти? — осведоми се той и й предложи една глътка от манерката си.

— Добре, струва ми се — отвърна тя, преди да отпие от живителната течност.

— Ако започнат да те болят, искам веднага да ми кажеш — предупреди я строго Дерек, като надигна шишето към устните си.

Ан несъзнателно проследи движението на ръката му. Спомни си за първата нощ, когато я бе целувал толкова нежно.

— К-какво? — С усилие прогони еротичните си видения. Не бе разбрала нищо от онова, което й каза току-що.

— Тъкмо те питах — рече той с многозначителна усмивка, — какво мисли семейството ти за продължителния ти престой в тази пустош?

— Те винаги са одобрявали професионалния ми избор. — Нямаше представа какво целеше въпросът му.

— Струва ми се, че родителите ти би трябвало да бъдат поне малко загрижени, щом дъщеря им се присъединява към екип, състоящ се само от мъже.

— Виж какво, аз съм на тридесет години и съм достатъчно зряла, за да вземам сама решенията си.

— Мир! — вдигна ръце Дерек. — Нищо особено нямах предвид, когато попитах. Но жена с твоята външност и твоите способности би могла винаги да избира с какво да се заеме.

— Да не би да смяташ, че една жена трябва да използува физическите си качества, за да напредва в кариерата? — Бузите й пламнаха.

— Ни най-малко. — Той свали тъмните си очила и я погледна сериозно. — Просто не мога да повярвам, че си същата онази личност, която ми описа Джеф Колинс. Познаваше ли го наистина добре?

— Не достатъчно добре, струва ми се. — Решително стана и взе раницата си.

— Тръгвай напред и води — рече тихо Дерек, след като й бе помогнал да разпредели тежестта върху раменете си.

XI

— Ще отида да събера повечко дърва за огъня, за да ни стигнат до утре заран — каза Дерек на Ан, която седеше до него.

— Да ти помогна ли?

— Няма нужда. — Погледът му не се откъсваше от лицето й, огряно от мекото сияние на огъня.

— Настоявам да ти помогна!

— Тогава почисти тези съдове тук — рече той нервно и изчезна с джобното си фенерче в тъмнината.

Ан прехапа устни. Винаги когато й се струваше, че пропастта между тях намалява, нещо се случваше и всичко тръгваше постарому.

— Мъже! — изпъшка тя, докато почистваше остатъците от вечерята им. Но най-много я ядосваше мисълта, че непрекъснато я преследваше представата колко хубаво би било да е обичана от Дерек.

— Дяволите да го вземат!

Високо изреченото проклятие разкъса тайнствената тишина на опустошената планина. Мразеше деня, в който този проклет теолог бе пресякъл пътя й. Но студеният вятър, духащ откъм Сейнт Хелън, бързо отнесе яростните й думи.

Ан се загърна в грейката си и започна да приготвя лагера за нощуване. Мобилизира всичките си съпротивителни сили срещу пламъка, който Дерек бе запалил в сърцето й. Знаеше твърде добре какво щеше да стане, ако капитулира. Болката щеше да бъде непредвидима, когато той приключеше с нея и тръгнеше към следващото си завоевание.

С вдървени крака се отправи към двете малки палатки.

Неочаквано чу зад себе си дълбокия глас на Дерек:

— Тази нощ ще си разменим палатките.

— Не! — възрази тя, сепната от внезапната му поява.

— Не ставай дете, Ан!

— Не! Сама съм си виновна, че палатката ми се скъса. А и лепенката ще издържи.

— Втори път няма да ти се моля — изръмжа той.

— Добре! Късно е и аз вече искам да спя. — Мушна се в палатката си и затвори изхода.

Студени тръпки разтърсиха тялото й, докато се загъваше в пухкавия спален чувал. Скъсаният покрив на палатката плющеше като знаме на вятъра, който сякаш се опитваше да я изтръгне заедно с колчетата.

Вдигна дебелите си вълнени чорапи до коленете, но тънката тениска изобщо не я предпазваше от нахлуващия студ.

Ан се опита да овладее тракането на зъбите си. В момента й се струваше невъзможно да стане и да си облече други дрехи.

— Как може да бъде толкова студено? — прошепна треперейки, когато нов порив на вятъра разтърси жалкото й убежище.

Докато минутите бавно се изнизваха, температурата навън се приближаваше до точката на замръзването.

— Добре ли си, Ан? — Дерек надникна в палатката й. Беше само по джинси.

— Д-да — отговори тя с изтънял глас.

Той високо изруга и, докато тя разбере какво става, я измъкна навън заедно със спалния чувал и я вдигна на ръце.

— Пусни ме! — развика се Ан и зарита като луда в чувала.

— Поне един-единствен път в живота си се опитай да замълчиш! — изрече Дерек през зъби.

Влезе бързо в палатката си, грубо тръсвайки Ан до входа. После коленичи, отвори ципа на спалния си чувал и го разстла по цялата му ширина.

— Какво си намислил? — опита се тя най-сетне да наруши леденото мълчание, когато той посегна към ципа на нейния спален чувал.

Дерек спря и се взря дълбоко в уплашените й очи.

— Температурата непрекъснато пада и ако изобщо имаш представа от основните техники за оцеляване, ще знаеш, че при подобни обстоятелства единственият начин е човешките тела да се топлят едно друго.

— Ис-скаш да кажеш — заекна, тя, докато погледът й се местеше от разстлания му спален, чувал към нейния.

— Точно така. — На устните му се появи иронична усмивка. — Е, какво решаваш, Ан? Ще се държиш ли като възрастен човек или заради фалшивото си чувство за свян ще изложиш на опасност живота на двама ни?

Един безкрайно дълъг миг Ан се взира в очите му. При мисълта да спи до него сърцето й заби като лудо.

После отметна глава назад, отвори ципа на чувала, сложи го върху другия и затвори циповете отстрани. Като приключи с всичко това, спря нерешително.

Дерек безмълвно я наблюдаваше на слабата светлина от джобното фенерче. Погледът му не можеше да се откъсне от пълните й гърди, ясно очертани под тънката тениска. После бавно посегна към колана на джинсите си.

Вцепенена и неподвижна, Ан го гледаше как се съблича. Остана по плитък слип, който не скриваше почти нищо. Дерек се плъзна между двата спални чувала и нави якето под главата си.

После се подпря на лакът и разтвори спалния чувал с приканващо движение.

Ан стоеше като закована. Кръвта запулсира в слепоочията й при вида на стройното му мускулесто тяло. Дни наред бе мечтала да се притисне до него. Но сега, когато това трябваше да стане по някаква външна принуда, изведнъж се уплаши.

— Идвай, Ан… — В гласа му имаше молба. — Няма да се случи нищо, което ти самата не искаш.

„Но точно там е проблемът — мислеше си тя отчаяно, докато тръпки разтърсваха цялото й тяло. — Как мога да се доверя на себе си, след като става дума за тебе?“

С примирена въздишка Ан се мушна в спалния чувал и затвори ципа. Обърна се настрана и се сви като коте.

С бързо движение Дерек я прегърна и я притисна до топлото си, неоспоримо мъжествено тяло.

— Отпусни се, Ан. — Дъхът му погали ухото й. Той още по-силно я притисна към себе си.

— Съжалявам, че ти създавам толкова проблеми — изрече тя разтреперана, като се сгуши до широките му гърди.

— Шшт! — прошепна той успокояващо в ухото й. — Спи сега, малката.

XII

Ан се усмихна доволно и потъна още по-дълбоко в топлия спален чувал. Не искаше да прекъсне съня си.

Когато най-сетне бавно вдигна клепачи, уплашено установи, че не е било сън. Гледаше право в лицето на мъжа, в чиито обятия бе прекарала нощта.

— Здравей, поспаланке! — Мрачният израз на лицето му моментално се превърна в неустоима усмивка.

— Аз… аз — заекна Ан, докато червенината, пълзеше по бледите й страни. — Мислех, че сънувам — изрече най-сетне тя, като отчаяно се опитваше да избегне опасната близост на мъжкото тяло.

— О, не, мила моя. — Дерек се наведе над нея с изражение, което беше самата съблазън.

— Н-не — понечи да протестира Ан, но той затвори устните й с нежна целувка. Само след миг всяка мисъл за съпротива изчезна.

Нетърпеливо обви ръце около врата му, докато се наслаждаваше на топлината на устните му. С усилие Дерек се откъсна от нея и се взря проникновено в сините й очи.

— Искам те, Ан… — промълви той дрезгаво и я притисна силно до себе си, за да почувствува възбудата му.

— О, Макс! — Лицето й сияеше от щастие и любов. — Аз също те искам.

— Знаеш ли, скъпа, от деня, когато те видях за първи път във фоайето на хотела, не съм мислил за нищо друго!

— Имам нужда от тебе — прошепна почти тържествено Ан и погали бузата му.

— Но от това тук нямаш нужда. — С дяволита усмивка Дерек смъкна тениската й. При вида на голите й гърди сякаш онемя. — Та ти си прекрасна! — Гласът му бе предрезгавял от вълнение. — Такъв ад беше за мене да не мога да те взема в прегръдките си. — Той притегли към себе си омекналото й тяло.

На Ан й се струваше, че сънува, когато Дерек сведе глава и пое устните й в своите.

— Макс! — извика тя, останала без дъх. — Моля те…

— Да, мъничката ми… — Очите му бяха потъмнели от желание, докато галеше тялото й и я караше да обезумява от страст.

С властно движение, за което отчаяно бе копняла, най-сетне разтвори бедрата й.

— Не мога повече да се владея, скъпа!… — простена той, преди да проникне в нея.

— Да, Макс, искам те… — Гласът й заглъхна в студената утрин.

Сърцето й преливаше от любов, когато усети движенията му в себе си. Нямаше нужда от повече лъжи. От дни наред мечтаеше само за този миг…

XIII

— Ей, Макс! Ела да видиш нещо!

Ан разтвори входа на палатката и посочи на Дерек прекрасната белота, която ги обгръщаше. Докато бяха спали прегърнати, бе навалял сняг.

— Виж ти — учуди се той. — Усетих, че през нощта стана студено, но не съм очаквал подобен подарък.

— Дали няма да пречи на работата ни днес? — попита загрижено Ан. — Лошо ще бъде, ако не успеем да стигнем до кратера.

— Няма страшно. Ще се изкачим откъм северната страна и оттам ще потърсим достъп.

— Добре.

Изведнъж се почувствува някак притеснена в присъствието на мъжа, с когото така всеотдайно се бяха любили. Дерек сякаш усети какво става с нея и пръстите му докоснаха бузата й.

— Не, Ан — прошепна, той. — И двамата го искахме. — Когато тя колебливо вдигна глава към него, той добави: — Има само едно нещо, което винаги трябва да правим по едно и също време. Окей?

— Окей. — Ан несигурно се усмихна. Струваше й се, че го обиква все повече.

— Тогава да тръгваме, женичке! Планината ни чака.

Слънцето огряваше някогашния горд връх Сейнт Хелън — сега потънал в облак от тайнствени изпарения. В далечината се очертаваха покритите със сняг върхове Маунт Райниър и Маунт Адамс.

— Ан — рече Дерек, докато приготвяше противогаза, — можеш да вземеш още някои проби от пепелта, докато аз се изкача и измеря пукнатината.

— Но защо да не…

— Вече приключихме с тази тема. — С лека въздишка сложи ръце на раменете й. — Скъпа, моля те, послушай ме. При тези серни изпарения е опасно да се слиза там. Ще съм много по-спокоен, ако останеш тук и продължиш работата си. Не си ли съгласна?

Тя му се усмихна очарователно:

— Окей.

— Ако продължаваш така, моя малка лейди, и двамата днес няма да свършим никаква работа.

— Защо, шефе, нали планината те чака? — иронизира тя думите му отпреди малко.

Когато понечи да вземе чантата си, Дерек я грабна и я изви към себе си. С увереността на много опитен мъж затвори устата й с дълга целувка.

— Ще се върна, преди да е минал час — прошепна до устните й.

— Макс? Моля те, пази се!

Той вдигна ръка за поздрав и започна да се спуска към димящия кратер на вулкана.

Ан се разтрепери при мисълта колко опасности го дебнеха там, но се опита да продължи работата си по описването на пробите. Не искаше да прогнозира докъде може да я доведе връзката й с Дерек.

Във всеки случай не се впускаше в тази авантюра с някакви фалшиви надежди. Не, достатъчно бе умна поне в това отношение. Готова бе да се примири с факта, че вероятно за него тя е само едно приятно забавление. И колкото и да го обичаше, щом времето й свършеше, той с развети знамена навярно щеше да полети към следващата жена.

— Какво си се оклюмала така? — проникна в съзнанието й дълбокият му глас.

— Върна ли се вече? — Ан се извърна с измъчена усмивка. Не биваше да научи нищо за страховете й, защото и без това те бяха напълно безполезни.

— Да. Стана по-бързо, отколкото предполагах. Как е при теб?

— Добре. Още малко и ще свършвам.

— Чудесно. — Дерек пусна на земята измервателните уреди. — Оказа се обаче, че множеството земни свличания са унищожили маркировката, оставена от предишния изследователски екип. А това сигурно ще затрудни сравняването на данните.

— От едната страна на кратера видях големи свличания на чакъл и лед — припомни си Ан.

— С помощта на тази схема — той измъкна лист хартия от задния си джоб, — при определена степен на вероятност, някои учени

смятат, че могат да предвидят изригването две седмици по-рано.

— Нима това е достатъчно за една пълна евакуация? — Ан отново си спомни за брат си.

— Напълно. Но ни предстои да учим още твърде много неща преди наистина да започнем да предсказваме със сигурност. Все пак има известен прогрес.

Ан кимна. Гърлото й отново се сви. Може би сега беше моментът да разкаже на Дерек за изчезването на брат си и за обещанието си да научи нещо за него. Но какво щеше да стане, ако той си помислеше, че единствено тази е била причината да се включи в проекта, а не някакъв научен интерес?

„Не“ — реши Ан. Все още твърде малко познаваше Дерек, за да му разкаже за Мартин.

XIV

— Още кафе, Ан?

— Не, благодаря — отвърна тя нервно. С всяка изминала минута вътрешното й напрежение нарастваше.

— Какво има? — Дерек я погледна изпитателно над ръба на чашата си.

— Няма нищо — последва бързият й отговор, макар че през цялото време умуваше какво да направи, ако той отново я помоли да сподели леглото му.

Стигна дотам, че занесе спалния си чувал в собствената си палатка. От една страна, искаше й се непрекъснато да бъде с Дерек. Но ако за него всичко бе само една мимолетна история, по-добре беше още сега да й се сложи край. Даже беше готова да му каже. „Беше чудесно, но защо да се заблуждаваме. Това бе само един малък и необвързващ епизод.“

— Ан?

— Да…

— Видях, че си занесла нещата си в твоята палатка. Каквито и да са причините, искам да знаеш, че ги приемам.

— Но…

— Не. — Той вдигна ръка и я накара да замълчи. — Искам да ме изслушаш докрай. Това, което тази сутрин се случи между нас, за мене бе особено. Но никога няма да те моля да продължаваш нещо, което ти самата не желаеш.

— Но аз съм…

— Не. Следващата крачка трябва да бъде твоя…

Ан кимна унило и се прибра в палатката си. Избухна в сълзи и се сви на кълбо, опитвайки се да изнамери някакво по-поносимо решение.

Не знаеше колко време лежа така, но когато чу, че Дерек угаси огъня и пропълзя в палатката си, вече бе решила.

Ясно й бе дал да разбере, че от нея зависи дали ще продължат връзката си. Обичаше го, в това бе абсолютно сигурна. Дори и неговите чувства да не бяха съвсем същите, той очевидно много държеше на интимните им отношения.

— Окей! — изпъшка енергично Ан и изтри сълзите от бузите си.

Дори това да бе единственото, което той искаше да й даде, тя щеше да го приеме. Рано или късно любовната мъка щеше да я застигне, защо трябваше да се лишава от прекрасния спомен за времето, когато са били заедно?

След като взе решението си, щракна фенерчето и бързо започна да се съблича. Направи гримаса при мисълта как изглеждаше с широката си тениска и вълнените чорапи, но смело наметна спалния чувал на раменете си и изпълзя навън.

— Макс? — извика тя пред палатката му.

— Влизай — отвърна спокойно той.

Ан нервно преглътна. Забеляза, че още беше буден, защото слабата светлина на фенерчето осветяваше вътрешността. Треперейки от нерви, коленичи и се вмъкна.

— Какво има, Ан? — попита иронично Дерек. Нищо не предприемаше, за да й помогне.

— Аз… аз — заекна тихо тя. Изведнъж й се стори, че постъпката й е напълно налудничава. Но преглътна гордостта си, вирна брадичка и изрече с усилие: — Искам да спя при тебе.

— Разбирам — изрече той бавно, като я гледаше втренчено изпод тъмните си вежди. — Има ли и нещо друго?

— И да се любим — изтърси дръзко Ан, потъвайки в магическите дълбини на зелените му очи. Тъй като Дерек мълчеше, тя се обърна да си ходи.

— Не си отивай — каза той бързо и топла усмивка озари суровите му черти.

— Искаш да остана? — Ан изобщо не го разбираше.

Дерек разгърна спалния си чувал.

— О, Макс — извика щастливо тя. — Вече се страхувах, че не ме желаеш повече.

— Скъпа, наистина съжалявам, че се държах така — прошепна той в ухото й. — Но трябваше да съм съвсем сигурен, че наистина го искаш. Ще ми простиш ли?

Ан кимна. Сините й очи сияеха от любов.

— Толкова много имам нужда от тебе — мълвеше, докато горещите му устни докосваха бузата й.

— Но не толкова, колкото аз…

Силен порив на вятъра блъсна палатката и по гърба й пробягаха ледени трънки.

— Студено ти е — установи Дерек и сложи ръка върху бедрото й.

— М-малко — Зъбите й вече тракаха.

— Ела, малката ми… мушкай се вътре. — Премести се, за да й направи място в чувала.

— Няма ли нужда да вземем и моя?

— Мисля, че едва ли ще ни е необходим — усмихна се многозначително Дерек, когато тя се притисна до топлото му голо тяло.

— Да — съгласи се Ан, обвивайки ръце около врата му, — струва ми се, че така е най-добре.

Ан спря за миг и засенчи с ръка очите си от яркото обедно слънце. През последните два дни непрекъснато повишаващата се температура бе стопила по-голямата част от снега.

Двамата с Дерек бяха успели да свършат доста работа. И всеки ден бе обещание за вечерта, когато потъваха в прегръдките си.

— Е, стига толкова — изпъшка Дерек, като нанесе и последните данни в дневника си. — Ти приключи ли вече с пробите на пепелта?

— Да.

Ан се наслаждаваше на новото приятелство, възникнало между тях. Двамата бяха чудесен професионален тандем и заедно с любовта им сякаш растеше и взаимното им уважение като специалисти.

— Добре — намигна й заговорнически Дерек, докато опаковаше чувствителните сеизмографски инструменти. — По моите пресмятания приключихме половин ден по-рано…

— Още днес ли ще вдигнем лагера и ще започнем спускането? — запита несигурно Ан.

Дерек я желаеше. В това нямаше никакво съмнение. Но какво й готвеше бъдещето? Знаеше от горчив опит, че не бива да възлага

особени надежди на връзка, основана само на физическото привличане.

— Ало, Ан? — Той шеговито размаха ръка пред очите й.

— О, извинявай — отвърна бързо тя, като се изчерви. — Нещо се бях замислила.

— Току-що ти казах, мило момиче — рече Дерек видимо развеселен, — че тъй като работихме твърде усърдно, можем да си позволим няколко часа почивка. Утре заран ще имаме достатъчно време да се върнем в лагера и в цивилизацията, ако онези типове там изобщо могат да се нарекат цивилизовани.

— Звучи чудесно. — Ан го погледна сияеща. — Макар че момчетата наистина ми липсват малко.

Дерек мълчаливо започна изкачването по северната страна на кратера.

— Да изчезваме оттук — каза той някак рязко.

XV

Гърлото на Ан бе така свито, че тя едва можеше да диша. С усилие се опита да задържи сълзите си, докато Дерек нахлузи панталоните и ботушите си и грабна якето.

За момент се спря и погледна голото й тяло. Почувствувала погледа му върху себе си, тя се покри бързо.

— По дяволите! — изруга той, измъкна се от палатката и потъна в спускащия се мрак.

— Защо? — изхълца Ан и даде воля на сълзите си.

По време на спускането им от кратера Дерек бе необичайно мълчалив. Напразно се опитваше да разбере какво бе предизвикало тази неочаквана промяна у него.

Ан се надигна, все още хлипайки. Чувствуваше се ужасно нещастна, след като Дерек я бе любил по начин, който в най-добрия случай можеше да се нарече безчувствен.

Със сковани движения обу джинсите си. Струваше й се, че ще изпадне в истерия. Нима Дерек не забелязваше, че тя наистина го обича?

Навлече една блуза и шумно издуха носа си, преди да излезе от палатката. Предпазливо огледа малкия лагер. За щастие Дерек никъде не се виждаше. Струваше й се невъзможно сега да застане пред него.

Единственият звук в зловещата тишина на пустошта бе пропукването на огъня, който гаснеше и се бе превърнал в малка купчинка жарава. Смазана, Ан гледаше отчаяно към мястото, където вчера стоеше нейната палатка. Спомняше си как Дерек радостно бе заявил, че вече не се нуждаят от нея. После бързо я бе прибрал и опаковал.

Ан се опита да мисли за други неща. Хвърли малко дърва в огъня и сложи да се стопли чайник с вода.

Когато си направи чаша нескафе, чу стъпките на Дерек. С разтуптяно сърце се приготви за сблъсъка, който неминуемо предстоеше. Но той само мълчаливо мина покрай нея и пусна на

земята купчината съчки, които бе донесъл. Дълго време се взира втренчено в пламъците, преди да се обърне и да я погледне.

— Ан? — изрече тихо, коленичи до нея и взе чашата от треперещите й ръце. После с измъчен вид ги пое в своите. — Съжалявам за онова, което ти причиних — каза той с обезоръжаваща откровеност. — И няма да ти се разсърдя, ако никога не ми простиш.

— О, Макс — изхълца тя и се притисна към него. — Толкова бях нещастна.

— Идеше ми да се убия, когато осъзнах какво правя с тебе. Зная, че не е никакво извинение, но толкова много ревнувах заради приятелството ти с Пит и Майк, че просто изгубих разума си, когато те чух да казваш, че ти липсват.

— Значи това е била причината. — Ан внимателно го погледна в очите.

— Да, дявол да го вземе! — изръмжа ядосано Дерек. — Толкова време трябваше да стоя и да гледам как се смеят и те закачат, докато ти изобщо не ми обръщаше внимание.

— Макс! — Чувствуваше, че всеки момент ще избухне в смях. — Защо никога нищо не си ми казвал? Сигурно щяхме да си спестим доста неща.

— Не е лесно да признаеш ревността си — отвърна той тихо. — И най-много се страхувах да не ми се изсмееш в лицето.

— О, скъпи! — погали го с въздишка по небръснатата буза. — Пит и Майк са просто добри приятели, нищо друго. Смятах, че го знаеш.

— Държах се толкова недостойно, Ан. Ще можеш ли наистина да ми простиш?

— Да, Макс — прошепна щастливо тя. От сърце се радваше, че пропастта помежду им отново се бе затворила.

— Ако изобщо е някакво утешение — рече Дерек с малко крива усмивка, — бях наранен не по-малко от тебе. И само като си дадох сметка колко подло се бях държал…

— Шшт! — Ан сложи пръст на устните му.

— Обещавам, че никога вече няма да се случи — заяви тържествено той. — Ако искаш, ще опъна другата палатка и нощес ще спя там.

— Не, няма нужда. — Ан се взря дълбоко в очите му. — Искам да се сгуша до тебе и… — Не довърши изречението си, думите „да се любим“ потънаха в страстната им целувка.

— Ан? — прошепна Дерек до устните й.

— Да.

— Сигурна ли си? — попита той недоверчиво.

Тя мълчаливо хвана ръката му и го поведе към палатката. Мушна се вътре и му направи място.

— Искам те… — обяви и сините й очи засияха от обич.

— О, мила… — простена Дерек.

Взе ръката й и нежно целуна дланта й. Привлече я и устните им се докоснаха. Скоро страстната му целувка взриви Ан. Тя трескаво разтвори якето и ризата му, докато почувствува под пръстите си топлата му плът. Ръцете й възхитено замилваха гърдите му.

— Чакай малко — хвана ръката й той. — Щях да забравя нещо.

— Какво?

— Ето това. — Внимателно извади нещо от джоба на ризата си и й го подаде.

— Колко е хубаво! Но как е възможно тук да намериш кокиче?

— И аз не знам. Е, ще приемете ли поканата ми за примирие, доктор Матюс?

— Разбира се, доктор Максуел. — Ан нежно придържаше изящното малко цвете.

— Добре тогава. Докъде бях стигнал? — Дерек покри шията й с леки целувки и започна да разкопчава блузата й. Когато голите й гърди просветнаха на светлината на фенерчето, той затаи дъх.

— Ан! — Ръцете й милваха най-чувствителните места по тялото му. — Какво правиш с мене? — Дъхът му изгаряше страните й.

— Желая те — прошепна тя, поглъщайки жадно с очи възбудата, изписана на лицето му.

— Каква вълшебница си! Омагьоса ме така, че вече наистина нямам своя воля.

— Искаш ли да престана? — попита тя дяволито.

— За нищо на света — простена Дерек. — Това, което правиш с мен, не ми се е случвало при никоя друга жена.

Той ловко я съблече и разтвори ципа на спалния чувал.

— Вече се справяш съвсем добре — рече закачливо Ан, докато потъваше в ръцете му.

— О? С какво по-точно?

— Имам предвид движенията в изключително ограничено пространство.

— Така си и мислех. — Дерек многозначително се усмихна. — Но има и още нещо, с което се справям много добре — добави той преди жадно да я целуне.

— Да, наистина — прошепна Ан до горещите му устни.

XVI

— Ей, там отпред! Къде гори? — извика закачливо Дерек.

— Моля?

— Защо бързаш толкова? — Усмихна се завладяващо на Ан. — В края на краищата имаме още доста време и никой няма да ни търси, преди да изминат 24 часа.

— Какво има, старче? Да не си се уморил? — Тя закри очи от късното следобедно слънце.

— Не точно това — отвърна провлечено той. — Но си мислех, че може да поискаш да спреш и да се порадваш на гледката.

— О! — Ан се вгледа във внушителния пейзаж наоколо. — Наистина е невероятно!

Колкото сиво и безутешно да беше всичко, вече ясно се открояваха знаците на събуждащата се природа. Зелени петна тук и там свидетелствуваха, че залесяването е започнало.

— Погледни това тук. — Дерек коленичи и посочи множеството животински следи.

— Лосове! — извика тя тихо. Клекна до него, за да разгледа по-добре следите в сивата пепел. — Не е за вярване, че са се върнали толкова навътре в опасната зона.

— Наистина е невероятно, след като толкова много сърни, лосове и черни мечки загинаха при изригването на вулкана. И ако за момент забравим за човешките жертви, можем да приемем, че в края на краищата не се е случило нищо фатално.

— Дали съществува вероятност някой от изчезналите хора все още да е жив? — попита потиснато Ан.

— Нямам представа — изпъшка Дерек и прокара ръка по наболата си брада. — Толкова време е минало оттогава, че едва ли има голяма надежда.

Ан мрачно поклати глава. Трудно й бе да повярва, че през някакъв безкрайно отдалечен във времето ден брат й беше срещнал тук смъртта си.

— Хайде ела! — надигна се Дерек. — Можем да повървим още малко, докато се стъмни. Така утре на обед ще стигнем до лагера. Окей? — Той й се усмихна окуражаващо.

— Окей — отвърна Ан измъчено. Надеждата й в дългоочакваното чудо да намери брат си и да го върне при семейството още веднъж беше разколебана.

— Внимавай, Ан!

Предупредителният вик на Дерек закъсня с една секунда и тя хлътна в една полузакрита дупка в земята.

— О, не! — Викът й разкъса следобедната тишина.

— Добре ли си, мила? — Дерек сякаш се изплаши.

— Надявам се — изрече тя плахо.

— Дай да ти видя ръцете. — Той коленичи до нея. — Хм, ожулени са, но няма нищо страшно.

— Ще се справя някак. Така става, когато човек не внимава в пътя.

Дерек й протегна ръка да стане.

— Можеш ли да стъпиш на крака си? — попита я угрижено.

— Естествено… — Отговорът й потъна в стенание, Ан залитна и се опря на него.

— Така и предполагах — изпъшка той раздразнено. — Ела и седни за малко на раницата.

— Мисля, че не е… — Не можа да продължи, защото мрачният му поглед я накара да млъкне.

— Моля те, седни и помълчи малко — процеди през зъби. — Искам да видя крака ти.

— Добре — примири се тя. Пулсиращата болка я накара високо да простене.

Със спокойни и уверени движения Дерек изхлузи ботуша й и събу чорапа. Внимателно опипа крака й и огледа вече очерталата се подутина.

— Как ти се струва?

— Мисля, че не е счупен — рече той най-накрая. — Но доста лошо си го изкълчила.

— О, не — простена Ан. — Ако имам една здрава патерица, сигурно ще мога да се спусна от планината.

— Ще видим. Първо трябва да намерим начин да спрем по-нататъшното възпаление.

— Но как…?

— Ще ме почакаш тук — нареди нетърпеливо Дерек и скочи.

— В това състояние едва ли бих могла да отида някъде. — Беше й безкрайно неприятно да му бъде в тежест.

— При тебе човек никога не може да бъде сигурен. — Извърна се и скоро изчезна в тясното дефиле.

Ан търпеливо го чака доста дълго време, но накрая наистина започна да се тревожи. Един-единствен път крясък на птица наруши тишината. Когато вече почти бе сигурна, че се е случило нещо ужасно, Дерек изневиделица изникна до нея.

— Къде се губи толкова дълго?

— Защо? Липсвах ли ти? — Сериозното му изражение моментално бе прогонено от неустоимата му усмивка.

— Не — отвърна тя прекалено бързо. — Само се притеснявах да не ти се е случило нещо.

— Окей, нетърпелива госпожице — рече той дрезгаво, докато погледът му обгръщаше покритата й с прах фигура. — Търсенето ми бе възнаградено и успях да намеря място, където да направиш баня на крака си.

— Но как така? — погледна го смаяна Ан. — Искам да кажа, как е възможно тук някъде да има вода?

— Изглежда водата от топящия се сняг се е събрала в едно малко езерце. Не е много хубава, но е достатъчно студена, за да спре отока.

— Водата ни за пиене почти свършва. Мислиш ли, че ще можем да си налеем от тази?

— Макар че лосовете пият от нея, не бих рискувал, поне докато не заумираме от жажда.

— Ако я пестим, водата ще ни стигне, докато стигнем до лагера.

— И аз мисля така. А сега — Дерек сложи раницата в скута й, — прегърни ме през врата.

— Какво? Да не мислиш да ме носиш по това нанадолнище?

— Не започвай пак — изпъшка той и я изгледа строго. — Или ще ме послушаш, или, бог ми е свидетел, ще те напердаша.

— Няма да посмееш!

— Искаш ли да се увериш? — Сериозният му тон бе достатъчен за Ан да се убеди, че няма да се церемони дълго. Тя изпълни нареждането му и Дерек без усилие я вдигна на ръце.

— Много ли ти тежа?

— Остави аз да преценя. — Строгите черти на Дерек се отпуснаха. — Мъкнал съм каменни проби, далеч по-тежки от тебе. И причиняващи далеч по-малко неприятности, ако ми е позволено да добавя.

— Доктор Максуел! — извика възмутено Ан.

Той светкавично сведе глава и я целуна.

— Искахте ли да кажете нещо, доктор Матюс?

— Не — въздъхна едва доловимо тя. — Ти спечели този рунд.

— Добре — разсмя се Дерек, преди да започне твърде опасното спускане. — Умната жена знае кога да си държи устата.

— Но ако само за минута помислиш… — Не можа да продължи, защото той отново я накара да млъкне с целувка.

Пръстите й се заровиха в гъстата му коса и след малко двамата продължиха пътя си към езерцето, което той беше открил.

— Ето тук е — обяви гордо Дерек.

— Да не се каниш да ме пуснеш вътре?

— Искаш ли?

— Не. Но струва ми се, че вече е време да ме оставиш на земята, за да не си навлечеш някоя херния.

— Ах, колко сте грижовна, доктор Матюс! — Гръмогласният смях на Дерек прокънтя над опустошената земя, по която стърчаха единствено мъртви дървета и обгорели пънове. — Но вероятно имаш право — съгласи се той и я сложи върху едно повалено дърво.

— Макс… — започна колебливо Ан.

— Да?

— Благодаря ти, че ми помогна — изрече тя най-сетне поруменяла. — Не зная какво щях да правя без тебе.

За момент й се стори, че Дерек сякаш искаше да каже нещо, но той само смъкна раницата си и я остави до нейната. Внимателно и доста умело й помогна да натопи болезнено възпаления си глезен в леденостудената вода.

— Докато ти тук си правиш баните, ще построя лагера — надигна се Дерек.

— Днес няма ли да вървим повече?

— Не и с този глезен.

— О, във водата ми е толкова добре, че вече почти забравих за изкълчването.

— Женска работа — изпъшка той, но Ан бе сигурна, че долови тихия му смях, преди да отиде да събере дърва.

Внимателно протегна контузения си крак във водата и хвърли поглед към Дерек. Сърцето й затупка бързо, когато видя, че е опънал само едната палатка.

XVII

— Ще постоиш ли мирна за малко? — Дерек се опитваше да сложи превръзката на глезена й.

— Не мога — разкиска се Ан в слабо осветената палатка. — Гъделичкаш ме.

— Наистина ли? — Очите му весело проблеснаха. — А сега как е? — Той погъделичка петата й.

— По дяволите! — опита се да се отскубне от него. — Много добре знаеш.

Най-после Дерек се съжали над нея:

— Бедното дете! Обещавам да не те гъделичкам повече.

— Честна геоложка дума?

— Да, честна геоложка. — Той вдигна три пръста нагоре.

— Добре тогава — започна колебливо Ан, когато Дерек нежно я взе в прегръдките си.

— Но работата е там, че…

— Е?

— Че понякога не удържам на думата си.

— О, не! — извика диво тя, като видя пламъчето в очите му. — Само да посмееш пак!

— Няма — успокои я Дерек и я притисна до възбуденото си тяло. — Имам предвид нещо много по-добро.

— Наистина ли? — Ан го погледна с копнеж.

— Да, моя сладка кукличке.

— И какво е то? — Правеше й удоволствие да си играе с огъня.

— Например това. — Устните му докоснаха най-чувствителното местенце под ухото й.

Стенейки от удоволствие, Ан започна да разкопчава ризата му, докато той покриваше шията й с леки целувки.

Дерек взе лицето й в ръце и се взря във възхитеното й изражение.

— Имам нужда от тебе — изрече със страст.

— Имаш ме. — От цялото си сърце желаеше наистина да означава нещо за него.

С нарастващо нетърпение Дерек хвана блузата й и я измъкна през главата. Ръцете му жадно обгърнаха гърдите й.

— Толкова си хубава, Ан. Никой мъж не би могъл да желае повече.

Тя зарови лице в гърдите му и силно се притисна към него. Искаше да бъде единствената жена, от която той се нуждае, и да я обича толкова, колкото и тя него.

— Ако продължаваш да ме прегръщаш така, няма да издържа още дълго…

Гласът й бе дрезгав от страст и тя бавно се отпусна върху спалния чувал. Без да откъсва очи от нейните, той замилва с позагрубелите си ръце съвършеното й тяло.

— Моля те, Макс, моля те! — В гласа й имаше истинско отчаяние.

Дерек разтвори ципа на джинсите й и покри корема й с безброй леки целувки. После я съблече и Ан почувствува, че наистина полудява.

— Ти си самото изкушение — простена Дерек. — Още когато за първи път те видях, знаех, че ще бъдеш невероятна любовница. — Целуваше я почти със страхопочитание.

— Макс! — Пръстите й се впиха в твърдите му мускули.

— Да, мила…

С умението на опитен любовник той милва толкова дълго гърдите й, че накрая тя се разтопи от желание. Когато й се струваше, че вече просто изчезва, Дерек спря и погледна в очите й.

— Знаеш какво искам, нали? — изрече той с прегракнал глас.

— Да… — Ръцете й погалиха гърдите му, после се спуснаха още по-надолу. — Знаеш ли какво правиш, наистина? — Ан го събори по гръб и се наведе над него. Зацелува неистово устните, врата и цялото му тяло.

— Ан! — Дерек сякаш също бе изпаднал в някакъв унес. После изведнъж целият се напрегна. — Стига вече!

С диво желание той я грабна и я повали под себе си.

За миг погледите им се срещнаха, после той проникна в нея нежно и властно, сякаш завинаги искаше да завладее тялото й.

Ан усещаше нарастващата му възбуда. Сякаш и двамата бяха обгърнати от пламъци. Стенейки от наслада, тя се нагоди към бурния му ритъм и двамата заедно достигнаха до върха.

Той нежно се отдели от нея и се взря в поруменялото й лице, като че ли с желание да прочете чувствата й. Топла усмивка озари внушителните му черти.

— Ти си изключителна жена. Всеки път с тебе е по-хубаво от предишния. Но има едно нещо, което още не си ми направила.

— И какво е то, ако мога да попитам?

— Парно отопление — обяви Дерек и разтвори спалния чувал. — Бързо се мушкай вътре! Замръзвам!

XVIII

— Съжалявам, но тази сутрин няма кафе. — Дерек й намигна, докато Ан лениво се измъкваше от палатката.

— Чудовище! — С благодарност пое купата, която той й подаде. Когато се отпусна до него на поваленото дърво, срещна лъчезарната му усмивка.

— Не бих го правил на твое място — предупреди я Дерек шеговито.

— О, и защо не?

— Твоите съблазни са виновни, че тръгваме толкова късно. И затова, женичке, дръж се прилично!

— Разваляш играта — изплези му се Ан.

Той се разсмя гръмогласно и се зае със закуската си.

— Майка ми ще има да се чуди как съм напълняла толкова по време на това пътешествие — наруши най-после Ан настъпилото мълчание.

— Шегуваш се. Освен на някои стратегически места, по тебе няма почти нищо.

— Говориш съвсем като баща ми.

— Благодаря. Родителите ти също ли живеят в Сан Франциско?

— Не. — Отначало интересът му към семейството й малко я обърка. — Живеят в Сакраменто, в същата къща, в която съм се родила и израснала.

— Имаш ли братя и сестри?

— Да. Аз съм най-малката от осемте деца.

— Осем деца? — Дерек тихо подсвирна. — Баща ти спокойно би могъл да състави свой бейзболен отбор.

— Ако искаш да знаеш, играла съм в „Уиз галз“!

— Това съвсем не е някое невзрачно малко отборче, нали? — В гласа му имаше лека ирония.

— Не! — Бузите на Ан почервеняха. — Това бе отборът на девойките от гимназията в Сакраменто. И държа да ти кажа, че днес

момичетата играят бейзбол също толкова добре, колкото и момчетата…

— Мир! — отново вдигна ръце Дерек. — Повярвай ми, с нищо не исках да накърня доброто име на „Уиз галз“.

— Добре — отвърна нацупено тя.

— Кланът Матюс има ли и други биолози изследователи? — побърза да смени темата той.

— Не. Най-големият ми брат е учител в гимназията в Сакраменто, другите двама са пристанищни работници в Сан Франсиско. Трите ми сестри са домашни помощнички. Най-младата от тях очаква през лятото деветия внук на родителите ми.

— Боже господи! — въздъхна Дерек смаяно. — Такова домочадие при днешните условия!

— Да… — Ан сви рамене.

— Но чакай малко. — Започна да брои на пръстите си: — Трима братя, три сестри и ти правят седем. Да не си забравила някого?

— Да, наистина — изрече тя нерешително. Нямаше смелост да му разкаже обстоятелствата, при които бе изчезнал брат й.

— Е? — Дерек изобщо не забелязваше потиснатото й състояние.

— Другият ми брат работи в дърводобива. — Реши, че поне засега Мартин трябва да бъде считан за член на семейството.

— Във фамилията Матюс очевидно са представени почти всички отрасли на икономиката — отбеляза Дерек, вглеждайки се в пребледнялото й лице. — Но стига сме бърборили. Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем до лагера, преди да се стъмни.

— Ето, Ан — подаде й един тънък прав клон.

— Бастун? Благодаря. Ще ми бъде от полза.

— Да вървим — реши Дерек. — Но, моля те, внимавай къде стъпваш. Ще бъде в интерес и на двама ни.

— Тъй вярно, сър. — Ан отдаде чест и пое напред.

XIX

— Добре че най-сетне се върнахте. — Бъд посрещна двамата уморени пътници до лагерния огън. — Но има някои неща, които…

Не успя да продължи, защото един женски глас го прекъсна:

— Макс, скъпи! Крайно време беше!

Ан с ужас видя как от палатката на Дерек излезе красива брюнетка и с естественост, предполагаща дълга интимна връзка, залепи устни за неговите.

Зашеметена, Ан трябваше да стане свидетел на страстната прегръдка между Дерек и тази жена, която очевидно вече се бе настанила в палатката му.

— Хм…, Ан — рече несигурно Бъд, когато двамата най-после се разделиха. — Бих искал да ти представя Вероника Лейн, издател на „Джиографи тудей“.

— Радвам се да се запознаем, госпожице Лейн — изрече механично Ан. С огромно усилие успя да овладее гласа си.

— Очарована съм — изчурулика другата подигравателно. После се извърна с кокетно движение и рече: — Макс и аз сме стари приятели, нали, скъпи?

— Виж какво, Ан… — започна Дерек, но тогава изведнъж се намеси Пит.

— Каза ли й вече, Бъд? — кимна той към Ан.

— Не, нямах възможност.

Пит се обърна към нея:

— Бихте ли дошла с мен?

— Окей.

Освен Вероника Лейн, в момента тя не възприемаше нищо друго около себе си. Пит утешително обгърна с ръка раменете й и я отведе в своята палатка.

— Ан — изпъшка той. Изглежда му бе много трудно да намери подходящите думи.

Чак сега тя забеляза напрегнатото му изражение.

— Да, Пит? Какво се е случило?

— Не зная как да ви го кажа. — Пое дълбоко дъх, сложи ръце на раменете й и я погледна сериозно. — Докато ви нямаше с Макс, с Майк започнахме да проучваме едно място, което бяхте отбелязала няколко дни преди това.

— Да? — прошепна Ан, обзета от смътен страх.

— Ами… — Пит направи пауза. — На следващия ден отидохме още веднъж там, за да разузнаем местността. Предположението на Майк се потвърди — там е имало дърводобивни машини.

— И? — Въпросът й дойде някъде от много далече.

— Наблизо намерихме скелета на мъж до един транспортьор на дърва, от „Уилхаузър логинг къмпани“.

Цялото й тяло започна да трепери, когато той извади от джоба си един медальон.

— Не! Не Мартин! — изхълца тя.

— Да… — рече тихо Пит. — Страхувам се, че е бил брат ви. — Той й подаде медальона. — Тази сутрин научихме, че след рентгеновия анализ със сигурност е установено, че това е бил Мартин Матюс, вашият изчезнал брат.

— Не! — Ан извика от болка и Пит утешително я прегърна.

— Наплачи се, мила. Зная колко дълго си страдала.

В прегръдката на изпълнения със съчувствие приятел Ан даде воля на сдържаните месеци наред сълзи. За първи път не се опитваше да скрие ранимостта си зад хладна фасада, а изцяло се отдаде на мъката си. Пит нежно галеше раменете й, разтърсвани от ридания.

— Ще мине — промълви съчувствено той и пъхна в ръката й една носна кърпа.

— Нима наистина е… мъртъв? — Избърса сълзите си, но в очите й отново се появиха нови.

— Да, мъртъв е — потвърди сериозно Пит. — Утре ще дойде хеликоптер и ще те откара до летището в Портланд. Оттам има директен полет за Сакраменто.

— Родителите ми знаят ли? — изговаряше думите с огромно усилие.

Пит кимна.

— Да. Веднага им съобщиха. Ще те посрещнат в Портланд, за да те придружат при последната част от пътуването.

— А Мартин? — Ан не знаеше как да зададе въпроса си.

— Откараха го в Сакраменто — отвърна тихо той и я погледна в очите.

— О, Пит — изхълца сърцераздирателно тя. — Толкова съм сама.

— Не, мила, не си. Не забравяй, че семейството ти много те обича. — После добави някак сурово. — И каквото и да се случи, винаги можеш да разчиташ на мен.

— О, Пит! — усмихна се Ан през сълзи. — Наистина означаваш много за мен. — Изтри сълзите си, а той я прегърна здраво.

Входът на палатката тихо се затвори, а мъжът, който тайно ги бе наблюдавал, се обърна и потъна в тъмнината.

На следващата сутрин Ан много се учуди, че бе спала непробудно през цялата нощ. Докато с трепереща пръсти решеше косата си, у нея се оформи подозрението, че в горещия чай, донесен й от Пит преди лягане, е имало нещо друго, освен уиски. Още щом си легна, потъна в дълбок сън без сънища, който поне за известно време я спаси от болката по смъртта на Мартин.

Нямаше представа къде е Дерек. След като се бяха върнали в лагера не бе направил дори опит да я види. Но когато предишната вечер излезе, за да си донесе вода, видя ясно в осветената му палатка силуетите на Вероника Лейн и неговия.

Ан изобщо не се съмняваше, че неочакваната поява на любовницата му бе удобен предлог, за да прекрати връзката си със самата нея. Тя бързо изтри една сълза от бузата си.

— Ан? — извика Пит отвън.

— Да. Влез.

— Мислех си дали нямаш нужда от чаша чай и един сандвич преди тръгване.

— Благодаря, Пит. — Тя насила се усмихна и се взря в обградените му от тъмни сенки очи.

— Ще оставя всичко тук. — Той сложи подноса на работната й маса.

— Кога ще дойдат да ме вземат? — Владееше се с голямо усилие.

— След няколко минути.

— А какво ще стане с всичко това? — Ан посочи множеството анализи, които бе подготвила за държавния изследователски проект.

— Макс каза да не се притесняваш. Събран е предостатъчно материал и с помощта на това — Пит потупа дневниците и с ръка, — ще можем без проблеми да съставим окончателния доклад.

— Виждал ли си Макс тази сутрин? — попита потиснато тя.

— Не. Нито той, нито госпожица Лейн бяха в голямата палатка.

— О! — Гласът й едва се чуваше.

— Другите ме помолиха да ти кажа колко им е мъчно, че стана така — рече нервно той, като си играеше с една салфетка. — Приеми нашите най-искрени съболезнования за смъртта на брат ти.

— Благодаря, Пит — отвърна Ан с тъжна усмивка и обви ръце около врата му. — Предай им моята благодарност. А също и това, че съжалявам, задето сега просто не съм в състояние да се срещна с тях.

— Разбира се, Ан. — Пит нежно оправи якето й. — Но сега се опитай да хапнеш поне малко от сандвича, преди да е дошъл хеликоптерът.

— Ще се опитам — отвърна тя, но успя да изпие само няколко глътки чай, преди тишината да бе разкъсана от познатия грохот на машината.

— Трябва да тръгвам — въздъхна Ан, когато шумът от мотора заглъхна.

— Готова ли си?

Ан мълчаливо кимна и посегна към двете по-малки чанти, докато Пит взе по-големите. В мрачно мълчание се отправиха към площадката за приземяване.

— Доктор Матюс? — Възрастен посивял мъж слезе от кабинката на пилота.

— Да — отвърна Ан.

— Казвам се Джералд Сорел. Имам задачата да ви отведа на международното летище в Портланд, Орегон.

Тя механично протегна ръка и отвърна на приятелското му ръкостискане.

— Приемете моите най-искрени съболезнования за голямата загуба — добави пилотът.

— Благодаря. — Ан внезапно почувствува някакво замайване.

— Добре ли си? — попита загрижено Пит, забелязал, че е пребледняла още повече.

— Да, всичко е наред — увери го тя, като се питаше дали някога вече нещата изобщо ще бъдат наред. Докато се качваше в хеликоптера, хвърли още един поглед към лагера, който през последните седмици й бе като дом.

— Пиши, моля те — рече Пит с тъжен поглед.

Ан кимна, а после изрече колебливо:

— Пит?

— Да?

— Кажи на Макс… — Изговори думите с огромно усилие: — Кажи му довиждане вместо мен.

— Непременно — обеща тържествено възрастният човек. И с мъдростта на годините си добави: — Ти го обичаш, нали?

— Да. — Ан се усмихна тъжно. — Но ти и аз сме единствените, които го знаят.

XX

— Ние не сме се събрали тук, за да оплакваме загубата на Мартин Уолтърс Матюс — прозвуча гласът на пастора над събралите се около покрития с цветя ковчег. — Не — продължи преподобният Майкълз, — дойдохме, за да се радваме за това, че душата му най-сетне намери покой.

Ан тихо изхълца и прегърна майка си през раменете. Около семейната гробница на Матюс се бе събрало огромно множество хора. Въпреки горещия августовски ден малкото гробище над река Сакраменто бе изпълнено с роднини, приятели на семейството и съученици, които познаваха Мартин от дете.

С мека усмивка облеченият в черно свещеник продължи:

— Кой може да каже, че Мартин винаги е вървял само по правия път? Но ние, които го познавахме най-добре, знаем, че той бе човек, винаги готов да помогне на изпадналия в беда. — Преподобният Майкълз се изкашля. — Когато беше на осемнадесет, Мартин пожертвува цяла една лятна ваканция, за да помага при ремонта на църквата, макар да знаеше, че това няма да му бъде заплатено. Такъв беше той.

Думите на стария човек предизвикаха тъжни усмивки у много от хората в тълпата, които бяха познавали русото луничаво момче, превърнало се по-късно в мъж, поел по свои собствени пътища.

Ан също се усмихна неволно като си спомни как Мартин напусна гимназията и как тя упорито спестява пари от заплатата си на детегледачка, за да му купи златен медальон. Същият, който бе носил и в деня на смъртта си.

„Ани — беше се усмихнал Мартин на малката си сестричка. — Той означава за мене много повече, отколкото мога да изразя с думи.“ А когато сложи изящната златна верижка на врата си, добави: „Винаги ще го нося“.

— Марти обичаше планините. — Спокойните думи на пастора я откъснаха от мислите й. — И ако той би могъл да избере мястото на

смъртта си, това сигурно щяха да бъдат планините и горите, които харесваше толкова много и в които наистина загина.

Ан се разплака и притисна смачканата кърпичка към очите си.

— И всички ние се връщаме в земята, откъдето сме дошли — приключи пасторът най-сетне надгробното си слово.

След мълчалива молитва хората развълнувано се сбогуваха.

— Лельо Поли, добре е, че си успяла да дойдеш.

Ан тъкмо поздравяваше леля си, когато погледът й падна върху един мъж, който стоеше малко встрани от опечалените гости. Вцепенена от страх, го видя да си проправя път към нея през тълпата от хора. Но в последния момент се спря, за да поздрави родителите й.

— Господин и госпожа Матюс? — попита тихо и съчувствено той.

— Да? — бе тъжният отговор на майка й.

— Искам да ви изразя моето съчувствие. Аз съм Дерек Максуел, ръководителят на изследователския екип, за който работи дъщеря ви.

— Доктор Максуел, приятно ми е — отвърна зарадвано баща й и му протегна ръка.

— Като личен приятел на Ан — продължи Дерек, — си позволих да дойда, за да бъда до нея в този труден момент.

— Наистина е много любезно от ваша страна. — Лаура Матюс също се усмихна. После се обърна към дъщеря си: — Ан, мила?

— Да, мамо.

Нуждаеше се от цялото си самообладание, за да не даде воля на гнева си, надигнал се при появата на Дерек Максуел. Какво право имаше той да бъде тук? Нима не беше й причинил вече достатъчно нещастия?

— Защо не ни предупреди за идването на доктор Максуел? — попита госпожа Матюс.

— Моля, наричайте ме Макс. — Той хвърли на майка й завладяваща усмивка. — Всички мои приятели правят така. Нали, Ан?

— Както желаете, доктор Максуел. — Натъртваше всяка сричка, за да не си прави никакви илюзии по отношение на чувствата й към него.

Дерек направи лека гримаса, после отново се обърна към майка й.

— Бихте ли ни извинили за момент. Трябва да обсъдим някои важни неща.

— Но разбира се. — Лаура се усмихна и на двамата. — Върви, мила. — Гледаше към участниците в погребението, които вече се разотиваха. — Церемонията свърши и сега всички ще дойдат на траурния обяд вкъщи.

— Но, мамо — започна нервно Ан. — Не искам…

Не можа да продължи, защото Дерек мило я прекъсна:

— Ако нямате нищо против, мадам, ще докарам Ан вкъщи. Така че ще мога да се запозная и с останалите членове на семейството.

Тъй като я държеше здраво за ръката, Ан нямаше друг избор, освен да тръгне с него или да предизвика някаква противна сцена.

— Ще пуснеш ли най-сетне ръката ми? — процеди през зъби тя, докато бързаха покрай надгробните плочи и храстите с рододендрони.

— Но майка ти каза, че е съгласна — отвърна Дерек.

— О, да — прозвуча саркастичният й отговор. — И, предполагам, това ти дава основание да се смяташ за много умен. — Просто не можеше да овладее надигащата се в нея ярост.

— Защо е всичко това? — попита той, когато спряха под сянката на едно евкалиптово дърво.

— Защото се опитваш да привлечеш майка ми на своя страна — нахвърли се Ан върху него. Този път бе забравила да снижи гласа си.

— Шшт. — Дерек се ухили и сложи пръст на устните й.

— Не ме докосвай! — изфуча тя и се дръпна от него.

— Ан — въздъхна той уморено, — моля те да ме изслушаш.

— Не, по дяволите — изкрещя му през сълзи. — За каква ме смяташ? За мазохистка ли?

— Изминах целия този път…

— Да, сигурно трябва отчаяно да желаеш една жена, за да направиш подобно нещо. — Ан вече не беше в състояние да разсъждава разумно.

— Ан! — простена тихо Дерек и я хвана за раменете. — Моля те, престани! — Той леко я разтърси.

Викът, който се изтръгна от нея, предизвика моменталната поява на двамата й братя.

— Ан, наред ли е всичко? — извика по-високият от двамата мъже. — Какво изобщо става тук?

Дерек я пусна като опарен.

— Да не би да те е обидил този тип? — Франк Матюс погледна заплашително непознатия.

— Тъкмо щеше да си тръгва — рече тя бързо.

— Тогава, приятел, бих те посъветвал да вървиш по най-бързия начин там, откъдето си дошъл. — Дъг Матюс гледаше безстрашно в очите Дерек, макар че той очевидно бе доста по-силен от него.

— Ан? — опита още веднъж Дерек, но двамата братя направиха заплашително крачка напред.

— Не искам никога вече да те видя — изхълца тя, преди той да се обърне и да тръгне към черната лимузина.

XXI

— Искаш ли да поговорим за това? — попита сестра си Франк Матюс. Ан седеше унила на задната седалка в колата му.

— Не. Моля те, не сега.

— Както искаш. — Той хвърли въпросителен поглед към по-малкия си брат, който седеше до него.

Двамата свиха рамене и тактично замълчаха. На тридесет години Ан наистина бе достатъчно зряла, за да се справя сама с проблемите си.

Гаснещите лъчи на лятното слънце осветяваха вече започналите да пожълтяват треви. По време на пътуването Ан напрегнато се взираше през прашния прозорец на колата, но не възприемаше нищо от околния пейзаж.

— Я погледнете там! — Дъг се опита да разсее потиснатото им настроение. — Старият Бикълфорд най-сетне е боядисал къщата си в цвят, различен от отвратителното жълто, което помним още от деца.

— Бил Бикълфорд почина преди две години — рече Франк. — Някой друг сега живее тук.

— Съжалявам, не знаех — рече по-малкият.

— Я вижте колко коли. — Франк леко подсвирна, задминавайки къщата на родителите си. — Май че ще трябва да паркираме чак през две преки.

Стройните палми предлагаха твърде оскъдна сянка от следобедното слънце. Докато Дъг й помагаше да слезе от колата, Ан най-сетне си пое дълбоко въздух.

— Голямо погребение стана — подвикна им съседът, който от години живееше до семейство Матюс.

— Благодаря, че дойде, Чарли. — Дъг спря за малко и потупа стария човек по рамото.

— Ще присъстваш на обяда, нали? — запита го Франк.

— Няма да го пропусна — отвърна той с беззъба усмивка. — Но първо трябва да си сваля вратовръзката, преди да ме е удушила.

— Разбира се — рече Ан. — Ти и Лидия можете да дойдете, когато се приготвите.

— Ще стане. — Чарли Паркър им махна, преди бавно да се повлече към къщата си.

— Чарли си е все същият — забеляза Франк. — Добрият стар чудак, какъвто си е бил винаги.

— Да. — Дъг се ухили. — Помниш ли как хвана мен, тебе и Марти, когато крадяхме ябълки от дървото, за което бе получил грамота. — Гласът му заглъхна при спомена за Мартин.

— Хайде — въздъхна Франк. — Мама ни маха от верандата.

— Къде се бяхте скрили? — повтори Лаура Матюс въпроса, който толкова често бяха чували в детството си.

— Аз, хм… трябваше да заредя — промърмори Франк, виждайки колко неприятно би било за Ан да обяснява причината за закъснението им.

— Е, идвайте тогава. — Тя нетърпеливо побутна трите си деца в къщата. — Ан? — Лаура се спря и погледна дъщеря си. — Какво стана с приятния млад човек, с когото се запознах на гробищата?

— Случи се така — обясни нервно Ан, — че той веднага трябваше да замине за Портланд.

— Колко жалко — въздъхна майка й. — Баща ти се радваше, че ще може да поговори с него.

— Някой друг път, може би. — Ан почувствува, че гърлото й съвсем се сви, а очите й се напълниха със сълзи. — Извинявай, мамо. За малко ще се кача горе. — Потискайки риданията си, тя се извърна и изтича по дървената стълба.

Втурна се в голямата спалня, която бе споделяла със сестрите си. Леглата все още бяха застлани с някогашните жълти кувертюри, които Лаура в навечерието на една Коледа бе ушила за своите момичета.

По-нещастна от всякога, Ан се хвърли на леглото и даде воля на сдържаните си с мъка сълзи. Тялото й се разтърсваше от ридания.

Марти беше мъртъв. Символичното погребение окончателно бе потвърдило жестоката истина.

Не по-малко мъчителен бе и фактът, че с непреклонното си държание спрямо Дерек бе проиграла всички шансове за възстановяване на връзката им.

Хълцайки, потърси някакви салфетки върху нощното шкафче. Извърна се по гръб и избърса сълзите от лицето си. Угрижено загледа напукания таван. С избелелите от времето старомодни тапети на цветя някогашната й детска стая все така й предлагаше сигурно убежище от нейния сегашен свят, който като че ли се беше срутил напълно.

С горчивина си мислеше колко трудно ще й бъде да продължи да живее без Дерек. Най-сетне започна да се съмнява в правилността на прибързаната си реакция.

„Но какво трябваше да направя?“ — питаше се тя, докато нови сълзи се търкаляха по бузите й.

Естествено, той навярно не искаше нищо друго, освен продължение на тяхната лека и необвързваща авантюра. Поне в това отношение бе достатъчно честен.

Трепна, когато на вратата се почука.

— Да?

— Аз съм, Франк — обади се брат й. — Мога ли да вляза?

— Окей — изпъшка тихо Ан. Бързо се надигна и пооправи тъмния си ленен костюм.

— Мама се притесняваше за тебе. Качих се, за да видя дали всичко е наред.

— Добре съм — рече тя със слаб глас, но сълзите още стояха в очите й.

— О, Ани! — въздъхна Франк.

Седна до нея на леглото и я прегърна.

— Не е само Марти, нали? — погали нежно русите й коси.

— Не. — Ан вдигна към него зачервените си очи.

— Ако въпросът ми не е тактичен, има ли нещо общо със случката на гробището?

— Д-да. — Тялото на Ан се разтърси от ридания.

— Хм… Както и предположих, нещата са по-сериозни, отколкото изглеждат на пръв поглед.

— Прогоних го завинаги — изхлипа тя, опитвайки се напразно да овладее чувствата си.

— Значи мъжът, който се е представил на мама, е бил Дерек Максуел?

— Да — прошепна Ан.

— О, не! — възкликна Франк. — Значи отново си се влюбила в шефа си! — Все още ясно си спомняше кошмара, който сестра му бе изживяла с Джефри.

— Но този път е различно. — В гласа й имаше молба. — Наистина го обичам, но той се интересува само от една мимолетна авантюра.

— Каза ли ти го?

— Е, не със същите думи.

— А ти призна ли му какво чувствуваш към него?

Мълчаливият, нещастен поглед на Ан бе красноречив отговор.

— Напълно ли си сигурна, че искаш да скъсаш с него?

— Не! — рече остро Ан. Постепенно темпераментът й се възвръщаше.

— И си готова да понесеш последиците, дори и ако нещата не се развият така, както ти си ги представяш?

— Да — заяви тя. — Да, готова съм.

— Окей, тогава бих те посъветвал да го потърсиш — намигна й Франк.

— Мислиш ли, че мога да го настигна на летището? — Ан бързо се надигна от леглото.

— Ако побързаш, може и да успееш.

— Но чакай — простена тя. — Как бих могла, след като нямам кола!

— Ето, сестричке. — Франк й подхвърли ключовете си. — Това е най-малкото, което мога да направя, след като създадохме толкова неприятности на човека.

— Благодаря, Франк. — Щастлива усмивка озари обляното й в сълзи лице.

XXII

Пръстите на Ан нервно потропваха по кормилото на колата, докато чакаше светофара да светне зелено. Нетърпеливо поглеждаше към часовника на арматурното табло, според който минутите светкавично се изнизваха. Когато колоната от коли най-сетне се раздвижи, натисна уморено педала на газта. Една табелка я насочи към препълнения паркинг.

— Само това липсваше — изпъшка тя, когато установи, че няма къде да паркира. Решително насочи колата към забранената за частни автомобили зона. Без изобщо да се замисля за последиците, скочи и профуча през стъклената входна врата на международното летище в Сакраменто.

С усилие си проправи път през потока от пътници, изпълнили модерното летище на най-големия калифорнийски град.

— Извинете, моля — изрече запъхтяно тя, тъй като без да иска бе блъснала една стара жена.

— Няма нищо, мила.

След като помогна на възрастната жена да възстанови равновесието си, Ан хукна с напрегнато изражение на лицето към билетното гише. Докато нетърпеливо чакаше на опашката, погледът й настойчиво обхождаше тълпата в огромната чакалня, търсейки Дерек.

— Какво обичате, мис? — Момичето зад гишето върна Ан в реалността.

— Ами… — започна колебливо тя. Не знаеше как да формулира молбата си. — Бихте ли могла да ми кажете дали доктор Дерек Максуел е резервирал полет за Портланд, щата Орегон, за този следобед?

— Един момент — отвърна любезно служителката и натисна няколко копчета на компютъра. — Да. Резервирал е едно място за „Канадиън еърлайнс“, полет 502.

— А на кой изход се намира самолетът? — Ан едва прикриваше треперенето на гласа си.

— Съжалявам, госпожице. — Момичето я погледна съчувствено. — Самолетът излетя преди петнадесет минути.

— Заминал е?

— Да.

— Благодаря — промърмори Ан.

Значи всяка надежда да настигне Дерек беше изгубена. С бавни, сковани движения се извърна и напусна голямата зала на летището.

„Е, чудесно! — рече си тя, когато видя един полицай да пъха под чистачките на колата й квитанция за глоба. — И това трябваше да се случи днес.“ Ядосано забърза нататък, но той се метна на мотоциклета си и изчезна.

„Какво ли още трябва да стане днес? — Нервно дръпна розовата бележка от чистачката. — Но нима то би имало вече някакво значение?“ — мислеше си тя, докато се качваше в задушната кола. Тя сама беше докарала нещата дотам, че Дерек повече никога нямаше да се опита да я види. „Защо поне не му дадох възможност да поговори с мен?“ — питаше се отчаяно, докато палеше мотора. Какво чак толкова лошо би станало, ако той й дадеше само още няколко мига от рая, преди да тръгне към следващото си завоевание.

Механично включи фаровете и потъна в колоните на претоварения трафик. Смъкна стъклото и остави сухия топъл въздух да вее в лицето й. Когато стигна до отклонението за гробищата, несъзнателно пое нататък.

С измъчена въздишка мина през парка и се приближи до височината, където беше погребан Мартин. Паркира накрая на алеята, взе чантата си и слезе. Пое дълбоко уханието на прясно окосена трева.

После се приближи до украсения с цветя гроб на брат си. Въпреки силното слънце цветята все още не бяха увехнали и от тях се носеше омайващ аромат.

— Ах, Марти — рече Ан, сякаш той стоеше пред нея, — струва ми се, че този път всичко свърши. — Тихо изхълца. — Моля те, не казвай „Аз те предупреждавах“. Зная, че винаги си ме предпазвал от мъже като него. И аз се опитах. Бог ми е свидетел колко дълго се борих с любовта си. И все пак това се случи. Но дори той изобщо да не е по-добър от Джеф, мисля, че няма да мога да живея без него.

Ан избърса сълзите си и се опита да се овладее.

— Само да не бях го отпратила така бързо! — Топлият вятър отнесе тихите й думи. — Знаех, че все някога той щеше да разбие сърцето ми, но поне щях да имам спомени за времето, прекарано с него. А сега ми останаха само мъката и пустотата, които никога няма да си отидат.

Листата на палмите покрай алеята леко прошумоляха. Ан тежко въздъхна:

— Благодаря, че ме изслуша, Марти. Където и да си сега, зная, че душата ти винаги ще бъде при мен.

С натежали като олово крака тя се отправи към колата на Франк и седна зад кормилото. Спря пред боядисаната в бяло къща на родителите си.

— Ан! — Лаура Матюс излезе бързо на верандата, за да посрещне дъщеря си. — Толкова се разтревожих за тебе. Ние всички чакахме… — Думите й внезапно заглъхнаха.

— Какво? — Ан смаяно гледаше през отворената врата, където Дерек, баща й, Франк и Дъг бяха потънали в игра на карти.

— Искате ли да продължите играта вместо мен? — Дерек кимна на Чарли Паркър.

— Нямам нищо против, младежо. — Хитра усмивка пробяга по обветреното лице на Чарли.

Ан все още стоеше като закована на мястото си, докато Дерек се приближаваше към нея.

— Време беше да си дойдеш. — Усмихна се и сложи ръка на талията й. — Баща ти е опасен картоиграч. Успя да измъкне всичките ми пари.

— Н-но как? — заекна неразбиращо тя. — Искам да кажа, защо си се върнал? — прошепна го толкова тихо, че само той можеше да я чуе.

— Защото, скъпа, ние трябва да обявим нещо. — Говореше високо и всички очи се насочиха към тях. — Зная, че сега далеч не е най-подходящият момент, но някак си изпитвам чувството, че Марти не би имал нищо против, ако днес помоля сестра му да стане моя жена.

— Да ме помолиш за какво? — На Ан й се струваше, че не е разбрала правилно.

Чуха се радостни възгласи от всички страни, а Дерек надникна дълбоко в сините й очи.

— Моля те да се омъжиш за мене, Ан — изрече звучно той. — Да станеш моя жена, моя любима и един ден… майка на моите деца.

— Но, Макс! — извика тя потиснато, чувствувайки, че очите й се пълнят със сълзи. — Какво стана с Вероника и с всички други?

— Няма никоя друга, освен теб — заяви тържествено той.

Отзад някой го прекъсна:

— Хайде де, целуни я най-сетне!

— Това е най-добрата идея за целия ден — усмихна се Дерек и страстно я целуна.

— Е, доктор Матюс? — прошепна той до устните й. — Какво ще кажете за това?

— Да, да, да! — извика Ан и щастливо обви ръце около врата му.

— И колкото по-бързо, толкова по-добре — ухили се Дерек.

— Не! — Тя рязко се отдръпна от него. — Не е редно толкова скоро след погребението.

— По-полека, вие двамата — намеси се енергично Лаура Матюс. — Колко време имате още? — обърна се тя към Дерек.

— Нека да видим — запресмята той на глас. — Днес е понеделник, а аз обещах да се върна най-късно след една седмица.

— Е, тогава всичко е ясно — рече спокойно старата дама. — Утре можете да подготвите документите си, а идващата събота може да се венчаете тук, в къщата ни.

Тя се извърна към свещеника:

— Възможно ли е да включите това във вашите планове, преподобни Майкълз?

— За мене ще бъде чест да венчая в събота Ан и този достоен джентълмен.

— Значи уточнихме всичко — усмихна се Дерек. — Представи си, само след няколко дни ще бъдеш доктор Ан Максуел.

— О, скъпи! — Ан без стеснение го прегърна.

Той я взе в ръцете си и викна през рамо:

— Окей, татенце. Вече можеш да скриеш пушките.

— По силата на закона, който изпълнявам в името на щата Калифорния, ви обявявам за мъж и жена. Можете да целунете булката — обяви преподобният Майкълз на щастливата двойка пред себе си.

Дерек внимателно привлече Ан към себе си. Стоящите наоколо роднини и гости заръкопляскаха.

— Обичам ви, госпожо Максуел. — Дерек се усмихваше на поруменялата си жена. — Сега вече ти наистина ми принадлежиш.

— И аз те обичам, скъпи. — Ан сияеше от щастие, а очите й се изпълниха от радостни сълзи.

Всички се събраха около младоженците, за да им честитят.

— Вече наистина бях започнал да се страхувам, Ани — баща й сърдечно я прегърна, — че си на път да останеш заклета стара мома, преди някой мъж да събере кураж да се ожени за тебе.

— Но, татко! — извика възмутено тя. — Когато през юни Минди роди бебето си, ще имаш девет внука. Не ти ли е достатъчно?

— Винаги съм казвал, че колкото повече, толкова по-добре. — Ед Матюс се усмихна под мустак. Чертите му някак се бяха поотпуснали, след като продължилата толкова дълго неизвестност най-сетне бе свършила.

— Ще направим всичко, каквото можем, сър — обеща Дерек и здраво стисна ръката на тъста си.

— Пази я като очите си, чуваш ли. — Гласът на Ед изведнъж стана сериозен. — Тя все още е моето малко момиченце.

— Много обичам Ан — изрече тържествено Дерек и се взря в лъчистите й очи. — И през останалата част от живота си ще се опитам да й го докажа.

XXIII

— За ваше здраве, доктор Максуел. — Дерек вдигна към нея чашата си с шампанско.

— И за ваше, доктор Максуел — отвърна Ан и се чукна с него.

Долу, по тъмните води на Кълъмбия ривър, проблясваха светлинки. Ан обгърна с поглед изисканата обстановка на апартамента и мълчаливо се усмихна.

— Е? — Дерек взе празната чаша от ръката й. — Защо си толкова весела?

— О, тъкмо си мислех колко объркващо ще е за останалите членове на екипа да работят с двама „доктор Максуел“.

— Ще се оправят някак си. — Той нежно я целуна по устните. — А когато приключим тази история с вулкана Сейнт Хелън, ще заема мястото си на доцент в университета в Портланд.

— Толкова се радвам за тебе — за нас!

— И както вече ти казах, във факултета има още две места за учени, притежаващи твоя опит и квалификация.

— Само си помисли — Ан сияеше. — Ще си имаме наша собствена къща със зеленчукова градина. И място, където ще отглеждам мушкатата си…

Устните му прекъснаха думите й.

— И може би едно или две деца — допълни Дерек. Вдигна глава и тържествено я погледна в очите. — Но само ако ти също го искаш. — Той нежно взе лицето й в ръце.

— О, Макс. Аз обичам децата, макар никога да не съм вярвала, че ще мога да имам собствени. Би било такова щастие.

— Дори и ако това навреди на кариерата ти?

— Много държа на професията си. — Тя сложи ръце на гърдите му. — Но семейството е не по-малко важно за мен. Сигурна съм, че с твоя помощ ще мога да съчетая и двете.

— О, скъпа, само ако знаеше колко често през тази седмица исках да говоря с тебе.

— Да, всичко стана толкова бързо. — Ан си спомни приготовленията, които трябваше да направят почти на бегом.

— Бързо ли! — въздъхна Дерек. — Дните не бяха нищо в сравнение с нощите!

— Нима не ти хареса да нощуваш в къщата на Франк? — усмихна се иронично Ан.

Всъщност през последните нощи и на двамата им бе доста трудно да спят разделени.

— Едно мога да ти кажа, че при тези трима твои братя пазачи реших, че най-сигурното ще е да поизчакам — разсмя се Дерек.

— Бедното момче. — Гласът й беше самата съблазън. — Обещавам ти да наваксаме всичко.

— Разчитам на това. — Дерек дръпна ципа на кремавата й сватбена рокля и докато шумолящият плат падаше на земята обсипваше шията й с целувки. — Обичам те — заяви той. — И то повече, отколкото изобщо някога съм могъл да си представя.

— О, Макс! — Една сълза се търкулна по бузата й. — Толкова те обичам! — Надигна се на пръсти и го целуна по устните.

— Казах ли ти вече колко прекрасна изглеждаш днес? — Ръцете му се плъзнаха към гърдите й, полузакрити от дантелите. — Ти си най-вълнуващата жена, за която един мъж би могъл да мечтае.

Бяха се любили, изпълнени с копнеж, бяха дали един на друг най-хубавото от себе си и сега чакаха дъхът им да се успокои. Изведнъж Дерек тихо се засмя:

— Имах право.

— Така ли? — Лицето на Ан бе поруменяло.

Той внимателно я зави.

— Точно така.

— И в какво си бил прав, ако мога да попитам?

— Парното отопление — обяви Дерек. — Съвсем различно е от това да се търкаляш по някакъв замръзнал планински връх.

— О, да — разкиска се Ан. — Колко бързо се научихме да ценим чудесата на атомната ера. А да не говорим пък за вълшебството на модерните инсталации.

— И все пак, смяташ ли, че можем да се върнем за още една седмица в лагера? — попита той изведнъж сериозно.

— Защо не, скъпи. Където си ти, там ще бъда и аз.

— Правиш ме толкова щастлив. — Дерек отново потърси устните й.

— Вече сме семейство — прошепна Ан.

— А как би се чувствувала, ако сега имаше и едно бебе? — Топлият му дъх погали страните й, а ръката му замилва ханша й.

— О, Макс. — Сълзи замъглиха очите й. — Щях да бъда най-щастливата жена на света.

— Слава богу. — Сериозното му изражение отстъпи на неустоима усмивка.

— Но защо ме питаш за това?

— Защото… — рече провлечено Дерек, — обещах на Пит да стане кръстник на нашето първо дете.

— Обещал си какво? — запита тя смаяно. — Но кога?

— Малко преди да отлетя за Калифорния — отвърна самодоволно той.

— Преди да дойдеш в Калифорния?

— Да.

— Но откъде си бил сигурен… — Тя го погледна в очите.

— Да — обясни Дерек. — Нашият стар приятел Пит ми прочете едно конско. Заповяда ми да отлетя за Сакраменто и да не се връщам без тебе.

— Казал ти е това?

— Каза ми, че ако те пусна да си отидеш, ще съм най-големият глупак на света. И почти щеше да стане така, ако не бях направил още един последен опит.

— О, Макс! Колко хубаво би било да имаме едно малко момченце, което да наречем на твоето име.

— А как ти звучи Дерек Мартин Максуел?

— Чудесно! — Ан сияеше. — Тогава той ще носи имената на двамата мъже, които са най-скъпи на сърцето ми. Но има само един проблем.

— Какъв?

— Ами ако е момиче?

— Е, скъпи мой доктор Максуел — изрече Дерек с превъзходната интонация на Шерлок Холмс, — тогава ще ни се наложи да опитаме пак, нали?

Издание:
Бев Малоун. Завръщам се в твоите обятия
САЩ. Първо издание
ИК „Слово“, Велико Търново, 1993
Редактор: Йордан Дачев
ISBN: 954-439-100-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.